

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 8

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Iulie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mîtrop. Ghenadie Petrescu 116

Cuprinsul

1. Isuse L. Diaconescu
2. Voia lui Dumnezeu
3. Bunătatea copilului R. Artinian
4. Evlavia Cornel Păun
5. Credințe deșarte I. Dănilă
6. Cunoașterea de Dumnezeu Gh. Indricău
7. Educație și veghere Aurelia Dănilă
8. Sfânt Cuvânt I. Ghișoiu
9. Ritualul lăuzelor P. P. Paulini
10. Studii Biblice pentru majori
11. Cultivarea și folosirea vocii Prelucrare
12. Rugă Gh. Tudose
13. O datorie și un privilegiu

Diverse

- Și eu știu
- Conlucrarea pe ogorul Domnului
- Să fim sănăfoși
- Cugetări pentru Ziua Domnului
- Unde stă scris?
- Rugăciunea de Dimineață
- Compozitorii noștri
- Studii biblice pentru copii

Isuse

Eu știu cum te iubește
o inimă-copilă,
Căci de copil, Isuse,
Te-am cunoscut și eu.
Tu ai călcat alături
de pasul meu sfielnic,
Când dam să intru'n viață,
Mântuitorul meu!

Eu știu cum te iubește
în plină tinerețe
Un suflet ce se-avântă
pe drumul său mereu.
La fel ai fost cu mine
— și pe cărări umbroase,
Cum și pe culmi senine,
Mântuitorul meu!

Eu știu cum te iubește
în plină bărbăție
Acela ce pe culme
înfige steagul Tău.
Așa m'ai dus pe mine
în lupta vieții sfinte
Cu prăbușiri... urcușuri,
Mântuitorul meu!

Eu știu cum te iubește
cel obosit de cale
Cu fruntea 'ngândurată,
cu pasul tot mai greu.
Nădejdea nu-l înșeală,
făgăduințe are,
Așteaptă viitorul.
Mântuitorul Meu!

Nu știu cum te iubește
la capătul cărării
Cel gata de plecare,
nu știu, dar cred mereu
Că-l însoțești și-atuncea
ca'n tot drumul vieții.
Tot astfel și pe mine,
Mântuitorul meu!

Lucreția Diaconescu

Voia lui Dumnezeu

Domeniul în care Dumnezeu ne apare în toată strălucirea Sa este domeniul moral. Ce sunt legile morale? Sunt ele, oare, niște porunci pe care Dumnezeu le-ar putea schimba când ar voi? S'ar putea admite așa ceva? Cine ar avea curajul să creadă acest lucru? Este un lucru netăgăduit faptul că ele sunt chiar expresia naturii lui Dumnezeu. Aceasta reiese și din faptul că Sf. Scriptură întemeiează ascultarea noastră nu pe o voință mai mult sau mai puțin arbitrară (după bunul plac) a lui Dumnezeu, ci pe însuși faptul conformării naturii noastre cu aceea a lui Dumnezeu. „Fiți sfinți, căci și Eu sunt sfânt” zicea Dumnezeu în V. Testament. Iar Domnul Isus punând pe acest mare cuvânt accentul Evangheliei, a zis la rândul Său: „Fiți desăvârșiți, căci și Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este”.

Astfel, fiind, înțelegem că Dumnezeu nu se poate contrazice pe sine însuși, și că cu orice preț legea Sa urmează să fie împlinită. Dacă legile fizice sunt de neschimbat, oare să nu fie tot așa și cele morale? Noi privim ca pe un nesăbuit pe acela care nesocotește forțele naturii, care ar pretinde că ele n'au niciun efect, pe acela care s'ar juca cu vaporii de apă sau care și-ar clădi casa sa pe craterul unui vulcan, dar se pare că nu privim cu nicio groază pe păcătosul care calcă, în fiecare zi, legea morală!

O lume în care — prin voia lui Dumnezeu — răul să devină bine, o lume unde minciuna să aibă valoarea pe care o are adevărul, o lume unde egoismul să aibă același preț ca și iubirea, o astfel de lume n'am putea să ne-o închipuim fără a destrăma în două conștiința noastră și fără a sdruncina însuși temelii filinței noastre. Totul ne spune că legea morală trebuie să aibă împlinirea ei. Și dacă admitem că sămânța dispărută primăvara în pământ trebuie să apară, și ținând seamă de cuvântul lui Dumnezeu pe care nu-l putem nesocoti, urmează că păcătosul va secera aceea ce a semănat.

„In numele Meu”.

Pentru ca o rugăciune să fie ascultată, de Tatăl nostru cel ceresc, am văzut că ea trebuie să fie făcută cu credință. Dar numai atât nu este de ajuns. Domnul Isus spune: „Și orice veți cere în NUMELE MEU, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”. Ioan 14, 13. 14.

În aceste cuvinte ne este făcută o făgăduință minunată. Mântuitorul nostru nu are deloc de gând să ne înșele, făcând această făgăduință. Noi ne-am putea da seama mult mai bine de importanța cea mare a Numei Mântuitorului dacă am urmări întrebunțările lui în Noul Testament, unde acest „Nume” este amintit de nenumărate ori. A cere în numele Domnului Isus nu înseamnă numai a pronunța numele Său; aceasta nu ajută la nimic. Numele date de Dumnezeu înseamnă întotdeauna ceva. Acestea nu sunt numai niște nume luate la întâmplare sau niște titluri deosebite sau honorifice. Rugându-ne în Numele Domnului Isus, trebuie să înțelegem toată însemnătatea acestui nume. „Și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”, a zis îngerul.

„Isus” înseamnă Mântuitor. El veni în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși. El îi mântuește de păcatele lor; El îi salvează de la moarte care este urmarea păcatului. Acest nume care i S'a dat ne arată că El este un Mântuitor care ne mântuește de păcat, de nenorocire, de moarte; un Mântuitor care ne face dreptate, bucurie și ne dă viață. Astfel de putere are Acela care poartă acest nume și care zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. (Matei 28, 18) Și pentru aceasta „nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4, 12) Apostolul Pavel declară că creștinii sunt spălați, sfințiți și îndreptățiți în Numele Domnului Isus. (1 Cor. 6, 11) Prin urmare, pocăința, iertarea păcatelor să se propovăduiască „în Numele Lui”. (Luca 23, 47).

La aceasta mai putem adăuga că în Numele Lui avem viață (Ioan 20, 31); în Numele Lui am fost botezați (Fapte 2, 38); în Numele lui Isus Hristos se pleacă orice genunchi (Filip. 2, 10). Numele Său cuprinde tot ceea ce ne este de trebuință, tot ceea ce Dumnezeu are ca binecuvântare pentru copiii Săi; și prin urmare „orice veți cere în Numele Meu”, zice Domnul, „Eu voi face”.

Dar, oare, rugăciunea este întotdeauna ascultată? Toate rugăciunile care au fost înălțate în acest nume spre cer au fost ascultate?

Da și nu. Adesea ele n'au fost ascultate pentru că acest Nume a fost luat în deșert. Dar orice rugăciune înălțată în acest nume va fi ascultată. Aceasta înseamnă însă o renunțare și o supunere deplină față de voința lui Dumnezeu, o credință nesărmutată în Domnul Isus, care ne va face să-L socotim ca pe singurul nostru Mântuitor. Să venim la El cu toate slăbiciunile noastre, necerând altceva decât să ne facă și nouă parte de meritele Sale.

Deoarece Domnul Isus ne mântuește atribuindu-ne și făcându-ne cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, și deoarece El nu ne poate salva cu niciun chip în alt fel, Numele Său nu cuprinde nimic ce n'ar fi adevăr și dreptate. Așa fiind, noi nu vom putea cere niciodată „în Numele Său” ceea ce este împotriva adevărului și dreptății, deoarece Numele Său este oglindirea dreptății lui Dumnezeu către om, prin Evanghelie. Cererile noastre orice însemnătate ar avea ele, se pot termina cu cuvintele: „Toate acestea le cerem în Numele Domnului Isus”; dar noi ne înșelăm, deoarece nu numai că nu sunt în Numele Său, dar întocmai ca și purtarea cea rea a lui Pavel înainte de convertirea Sa, ele sunt „împotriva Numei lui Isus din Nazaret”. (Fapte 26, 9).

Prin urmare, orice cerere pornită din egoism, poftă sau înclinare spre un păcat oarecare nu este făcută în Numele Domnului Isus, oricât de sincer ar fi autorul ei și oricare ar fi cuvintele pe care le-ar întrebuința. Aceasta reiese, în mod clar, și din făgăduința care zice: „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru

ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul". Dar cum poate fi Tatăl proslăvit? Domnul Isus Hristos ne spune: "Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit". (Ioan 15, 8). Prin profetul Isaia 61, 3, ne este arătat că roadele care proslăvesc pe Dumnezeu sunt roadele neprihănirii, și cei care aduc astfel de roade sunt numiți „terebinți ai neprihănirii”, „un sad' al Domnului, ca să slujească spre slava Lui". Acelaș profet mai zice: „Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău... ca să slujească spre

slava Mea". (Isaia 60, 21) Când Domnul Isus va veni „ca să fie proslăvit în sfînții Săi” (2 Tes. 1, 10) propria Sa dreptate le va fi dată lor. Ea va fi strălucitoare și curată ca o haină de o măreție nespūsă, haină care a fost spălată în sângele Mielului și preamărită prin harul Său. (2 Tes. 1, 12).

Iată dar că a cere în Numele lui Isus, pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit, **înseamnă a cere ceea ce este drept și după voia lui Dumnezeu.** Acestea sunt rugăciunile care vor fi întotdeauna ascultate.

Ca unii care am păcătuit să venim la Dumnezeu în Numele Domnului Isus. Prezentându-ne în acest Nume, Dumnezeu nu va privi la păcatele noastre ci la meritele Fiului Său. Domnul Isus este garantul nostru; este Salvatorul și Mântuitorul nostru și Dumnezeu nu poate să-L făgăduiască. Făgăduința spune: „Și orice veți cere, în rugăciune, dacă credeți, veți primi”. Să cerem în rugăciune, în Numele Său, să credem pentru ca să putem trăi o viață în neprihănire spre proslăvirea lui Dumnezeu.

BUNĂTATEA COPILULUI

Este în deobște cunoscut că copiii au un suflet bun și dulce, adică sunt lipsiți de răutate, și nici nu sunt stăpâniți de un spirit de supărare sau de răzbunare. Și chiar când se întâmplă să fie nedreptățiți totuși ei nu pot ține supărare, ci la prima îmbiere sau chemare, uită tot ce a fost, chiar dacă durerile încă nu au trecut; ei își deschid brațele lor gingașe, și se apropie iarăși de pieptul și de inimile acelorora dela care așteaptă căldură, iubire și ocrotire.

Următoarea întâmplare va ilustra bine bunătatea copiilor:

La o masă de dimineață, o fetiță a vărsat cana cu lapte. Mama a întrebat pe meseni ce se cuvine unei fetițe care varsă laptele pe masă. Prietena casei, care era invitată la masă, zise: „Se cuvine să fie pedepsită”.

La prânz s'a întâmplat că tocmai această prietenă, a vărsat pe masă, un pahar cu apă. Mama, a întrebat în glumă pe fetiță, ce se cuvine să se facă persoanei care a vărsat apa pe masă. Fetița, cu inima ei bună de copil, mai întâi a roșit, apoi sfioasă, și-a apropiat capul de pieptul mamei, a privit-o cu ochii ei în care se oglindesc totdeauna nevinovăția și curăția, și i-a zis încet: „Să o iertăm, mamă! Să o iertăm!”

În felul acesta putem primi și învăța multe și prețioase lecții din firea și viața copiilor. Insuși Mântuitorul Isus, în scopul de a întări pentru totdeauna în conștiința și sufletul oamenilor învățăturile Sale salvatoare, învățături

care se învață așa de greu și se uită așa de ușor, s'a referit tot la copii. „În clipa aceea, ucenicii s'au apropiat de Isus, și L-au întrebat: Cine este mai mare în Impărăția cerurilor? Isus a chemat la El un copilăș, l-a pus în mijlocul lor, și

callitățile și virtuțile copiilor, citim:

„Deseori El lăsa bucuria inimii Sale să zboare în cântări de psalm și melodii sfinte. Deseori locuitorii din Nazaret îi auzeau glasul înălțându-se în laude și mulțumi-

Bunătate și nevinovăție.

le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu niciun chip nu veți intra în Impărăția cerurilor. De aceea oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în Impărăția cerurilor”. Matei 18, 1—4.

Iar despre Copilul din Nazaret, care a oglindit în chip desăvârșit

re către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec; și când prietenii Lui erau obosiți de munca zilei, se simțeau înviorați de melodiile dulci pomite de pe buzele Lui. Imnurile Lui păreau că izgonesc pe îngerii cei răi, și că un parfum umplea locul cu o atmosferă plăcută. Mentea ascultă-

(Urmare la pag. 4).

Evlavia

Mulți creștini se socotesc oameni evlavioși. Ei cred că o înfățișare sluțită, o vorbire mieroasă și un costum ramolit este tot ceea ce le trebuie pentru a fi ca atare. Înțelesul strict al evlaviei pentru aceștia, este un mister.

Sf. Apostol Pavel, cunoscând acest fel de evlavie practicat în vremea sa, dădea tânărului său conucnător Timotei, următorul sfat: „**Ferește-te de basmele lumefști și băbești. Caută să fii evlavios**”. 1 Tim. 4, 7. Sfatul acesta are, în adevăr, o deosebită importanță și pentru zilele noastre, deoarece în timp ce învățătura despre adevărata evlavie este aproape necunoscută, legendele și superstițiile religioase au umplut lumea. Evanghelia Domnului Hristos, al cărei propovăduitor era și apostolul Pavel, trebuie să-și spună Cuvântul cu toată energia acum ca și atunci. Căci, dacă mântuirea sufletului se poate obține și pe altă cale sau prin alt mijloc afară de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, atunci propovăduirea crucii, obiectul central al creștinismului, este o deșertăciune. Lucrurile stând însă altfel, necesită o punere la punct.

Mai întâi, o lămurire a termenului. Cuvântul „evlavie” folosit în textul nostru nu este un termen autohton. De aceea el este foarte puțin cunoscut în fond. Am întrebat mai multe persoane asupra semnificației lui și numai una singură mi-a tâlcuit adevăratul sens. „Evlavia” este un cuvânt de împrumut, cum avem multe asemenea lui în limba română, și care toate ar trebui cetite cu atenție deosebită. El a fost luat din limba greacă cu ocazia traducerii Bibliei și însemnează „**temere de Dumnezeu**”. Dar alături de „evlavie” mai avem în românește alți doi termeni, sinonimi cu acesta, și care se folosesc adesea după plăcere, unul în locul altuia, deoarece au sens aproape identic: 1) „pietate” provenind dela latinescul „pietas” și care vrea să arate o viguroasă observare a literei Evangheliei; 2) „cucernicie” care însemnează și temerea de Dumnezeu și spiritul

Evangheliei, în acelaș timp. Sunt ediții de Biblie mai vechi care sună astfel în locul citat: „deprinde-te însă pe tine însuși la **temere de Dumnezeu**”.

Astfel, dar, evlavia este temerea de Dumnezeu și în acelaș timp însușirea spiritului Evangheliei care este Spiritul lui Hristos. Și pe cât a fost de folos Domnul Hristos pentru omenire tot atât de necesari societății pot deveni sincerii Săi adoratori. Dacă se constată uneori un adevăr de altă natură, apoi pricina nu este nici în evlavie nici în Hristos. Aceasta este doar o împlinire tot a cuvintelor Sf. apostol Pavel: „Cunoaște însă aceasta, că vor veni timpuri primejdioase. Pentru că vor fi oameni iubitori de argint, lăudaroși, îngâmfați... trădători, porniți fără chibzuială, întunecați... având doar înfățișarea temerii de Dumnezeu, dar care au tăgăduit puterea ei; și de aceștia depărtează-te”. 2 Tim. 3, 1—5.

Cei ce umblă mascați sunt în adevăr primejdioși și trebuie evitați. Ei pot fi identificați ușor, deoarece nu aleargă după cele cerești așa cum învață pe alții ci mai vartos după cele pământești.

Iată un cuvânt bun pentru bunii creștini: „**Iar tu, omule al lui Dumnezeu, fugi de acestea și aleargă să dobândești îndreptățire, temere de Dumnezeu, credință, răbdare blândețe îngăduitoare. Luptă-te lupta bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat...**” 1 Tim. 6, 11. 12. Mântuirea, adică viața veșnică, iată ținta către care trebuie să alerge omul cu adevărat evlavios. Și după felul cum execută cursa aceasta se poate observa cât de mult a înțeles el **evlavia ca disciplină** pe pământul acesta. Înțeleptul Solomon, ca să nu fie cineva ispitit a crede că aceasta este doar un fel de a vorbi în limbaj religios, el zice: „**Să ascultăm dar închierarea tuturor învățăturilor: teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, căci aceasta este toată datoria oricărui om**”.

Aceasta este învățătura Sf. Scripturi referitoare la evlavie.

Prin urmare, nu înfățișare, ci virtute; virtutea de a împlini dreptatea lui Dumnezeu, a iubi mila și a umbla cu El în smerenție sinceră toată viața (Mica 6, 8). Aici nu mai încap loc pentru alte învățături lumești: legendele, superstiții, obiceiuri, tradiții, etc... Căci Hristos, „**darul mântuitor al lui Dumnezeu s'a arătat tuturor oamenilor, învățându-ne, ca lepădând necucernicia și poftele lumefști să trăim înțelepțește și cu drept și cu temere de Dumnezeu în veacul de acum**”. (Tit 2, 11. 12). Aceasta și nu alta este învățătura Mântuitorului nostru Tu cel ce citești, luptă-te să te întorci la El. În clipele cele mai grele ale luptei tale strigă spre El, ascultă-L și vei învinge: vei dobândi adevărata evlavie și împreună cu ea mântuirea sufletului. Căci iată ecoul sublimului glas vorbind pentru timpul nostru: „**Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I Lui mărire!**”...

Evlavia este alfabetul moralei creștine.

Corneliu Păun

(Urmare dela pag. 3).

torilor Lui era smulsă din exilul lor pământesc către patria cerească.

„Isus a fost pentru lumea aceasta o fântână de har vindecător; în tot timpul anilor acelora retrași din Nazaret viața Lui s'a răspândit în râuri de iubire și milă. Bătrânii, oameni triști, oameni apăsati de păcate, copii la joc, în bucuria lor nevinovată, toți se simțeau mai bine lângă El. El care ținea lumile prin Cuvântul Său, Se pleca să ajute unei păsări rănite. Nimeni nu rămânea neobservat de El; nimeni pentru care să nu dea ajutor”.

„Sfânta Scriptură ne învață că în ceea ce privește judecata, să fim oameni mari, dar în ceea ce privește răutatea, să fim ca niște prunci, adică să fim fără răutate.

„Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pismă, și de clevetire; și ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire”. 1 Petru 2, 1. 2.

„Simplitatea, și iubirea plină de încredere ale copilășului mic sunt însușiri pe care cerul le apreciază. Acestea sunt caracteristicile adevăratei mărimi”.

R. Artinian

Credințe deșarte

Intruna din călătoriile mele treceam pe marginea unui râu. Pe mal am observat un număr de găuri făcute la rând, două câte două. Unele erau proaspăt udate, în timp ce în jurul lor nisipul era ars de soare. Dela găuri până la apa din albia râului cobora o cărare, pe care o femeie urca, cu două donițe pline cu apă proaspătă, luată din apa râului, pe care apoi o golea în gropile anume făcute în mal. Apa era înghițită cu lăcomie de nisipul săcăuit, fapt care determina pe femeie să repete iarăși și iarăși același lucru, până va împlini, probabil, un număr oarecare de vedre. Întrebată ce face, a răspuns că are pe cineva mort din familie și-i cară apele pentru ca acolo unde este să nu sufere de sete. N'am întrebat-o de unde a moștenit această mistică credință!

În altă parte am întâlnit o altă formă de superstiție: într-o anumită zi de primăvară, pe când înfloresc liliacii, toate femeile mergeau la cimitir, în deosebi acelea care aveau copii mici morți înainte de a fi fost botezați, pentru ca să se administreze, în mod simbolic, botezul celor care deja se odihneau în mormânt de multă vreme. Cine o fi născocit acest gen de cult, oficial după moarte n'am putut afla, decât că este obiceiul pământului, datina bătrânelor, etc. . .

Istoria păstrează fapte care au depășit gândirea sănătoasă lăsând

în urmă fanatismul și superstiția, culminând prin idolatrie totală, făcându-se comerț cu ape sfințite, cu preținsele lacrimi ale Sf. Fecioare, cu osemintele și resturi din trupurile sfinților care au fost persecutați și omoriți. Se vindeau și un fel de certificate (indulgențe) despre care se credea că ar avea puterea de a ierta păcatele.

Că morții beau și mai mănâncă sau că se mai poate administra un botez, fie și simbolic, la cei care au murit nebotezați; că sufletele celor morți mai trăesc și vagabondează în văzduh, de unde caută să îndrumeze pe cei rămași în viață cu privire la prevederile viitorului și multe alte credințe de felul acesta, nu sunt altceva decât superstiții, adică credințe deșarte, neîntemeiate pe învățătura Evangheliei care s'au moștenit și s'au transmis din generație în generație din cele mai vechi timpuri. Chiar de atunci superstiția a fost un mijloc prin care Satana a dus în rătăcire lumea și a reușit să țină în întuneric, departe de lumina adevărului, popoare întregi. Sf. Apostol Pavel, vorbind împotriva acestor stări de lucruri spune: „Fiindcă n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în conștiința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. . .

Iată, prin urmare, cum simbolurile au fost transformate, sistematic, în mistere, iar misterul în idolatrie și fanatism religios, îm-

brățișate, pe neștiute, de lumea nepricepută, care nu știa decât să creadă, fără a cerceta.

Superstiția, deci, este izvorită din neștiință, speculată și întreținută cu interes.

Superstiția, idolatria și ignoranța au fost folosite ca mijloace pentru ca adevărul să fie întunecat și ascuns de ochii oamenilor. Așa superstiția s'a transformat în misticism, iar aceasta a îmbrăcat diferite forme, pregătind calea spiritismului modern.

Iată cum s'au întocmit practici religioase care nu au avut nimic comun cu adevărul Sfintei Evanghelii prezentată și lămurită de Domnul nostru Isus Hristos. Iată muștrarea severă pe care Mântuitorul o adresează tuturor celor care învață și trăiesc altfel decât după învățătura Evangheliei: „Degeaba mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenesti”. „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră. . .” Marcu 7, 7. 9.

Superstiția în oricare din formele ei, este obscurantismul care a stăpânit și ținut în întuneric popoare întregi, timp de veacuri.

Datoria noastră este: să luminăm pe cei care sunt în necunoștință, demascând superstiția sub orice formă ar fi prezentată.

Credincioșii au nevoie de orientare pentru a nu cădea în apostazie și confuzie. Orientare înseamnă lumină; lumina risipește întunericul și aduce liniștea.

I. Dănilă

CUNOAȘTEREA DE DUMNEZEU

„Și viața veșnică este aceasta”: — spune Domnul Isus Hristos în rugăciunea Sa pe care o înalță către Tatăl pentru ucenici: Săi — „să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. Pe de altă parte, apostolul Petru scrie în epistola sa: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos”. (Ioan 17, 3; 2 Petru 1, 2).

Înțelegem din aceste cuvinte cât de mare preț pune Domnul Isus Hristos pe cunoașterea de Dumnezeu. Ținând seamă de cu-

vintele Domnului de mai sus putem spune fără să greșim, că de această cunoaștere depinde însăși dobândirea vieții veșnice. Fiul lui Dumnezeu, când a venit pe acest pământ ca să împlinescă hotărârile planului de mântuire cu privire la lumea aceasta, n'a fost cunoscut ca Mântuitor al ei, decât de foarte puțini contemporani ai Lui. Imensa majoritate a celor de pe vremea Domnului Hristos nu L-au privit și nici nu L-au cunoscut ca pe Mesia (Unsul), „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. Raportul biblic, vorbind despre intrarea triumfală a Domnului

Isus în Ierusalim, zice: „Când S'a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea”. (Luca 19, 41). Acelaș raport biblic nu pierde din vedere să arate și motivul care a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să plângă, tocmai în niște momente de bucurie generală, când mulțimea de ucenici care îl însoțeau „până de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile, pe care le văzuseră”; și când „noroadele care mergeau înainte lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: „Oșana Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în numele

Domnului! Osana în cerurile prea înalte!“ „In aceste clipe de bucurie nespūsă, cei care însoțeau pe Mântuitorul lumii cu ocazia intrării Sale triumfale în Ierusalim, fură surprinși și desamăgiți când văzură ochii Lui umplându-se de lacrimi, și trupul Lui clătînându-se într-o parte și alta, ca un copac înaintea furtunii, în timp ce un val de desperare scăpă de pe buzele Lui tremurânde, ca și cum ar fi pornit din adâncul inimii Lui sfârșite.“ „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar, în această zi, lucrurile care puteau să-Ți dea pacea!“ „Vor veni peste tine zile când vrășmașii tăi te vor înconjura“ — spunea, mai departe, Mântuitorul către cetatea Ierusalimului zilelor Lui — „pentru că n'ai cunoscut vremea când ai fost cercetată“. (Luca 19, 42—44).

În cunoașterea de Dumnezeu stă viața veșnică; și în necunoașterea Lui, moartea veșnică. Domnul Isus Hristos a venit în această lume ca să facă cunoscut pe Dumnezeu Tatăl. Când am ajuns să-L cunoaștem, cu adevărat, pe Dumnezeu, am ajuns la hotarul veșniciei: Sale împărțirii.

Multe sunt mijloacele prin care omul poate ajunge la cunoașterea de Dumnezeu. Nu avem de gând să vorbim, cu această ocazie, despre toate aceste mijloace. Vom rămâne numai asupra descoperirii: „lui Dumnezeu, pe care El ne-a dat-o în cuvântul Său scris“.

„Sfânta Scriptură este dreptarul desăvârșit al adevărului și ca atare trebuie să i se dea primul loc în educația creștină. Pentru a dobândi o educație (creștină) vrednică de acest nume, trebuie să ajungem a cunoaște pe Dumnezeu, Creatorul, și pe Isus Hristos, Mântuitorul, așa cum sunt descoperiți în cuvântul Sfintei Scripturi“.

Vorbind despre valoarea educativă a învățământului religios, revista „Glasul Bisericii“ în Nr. 4 din Aprilie 1949 (organul oficial al Arhiepiscopiei Bucureștilor), publică sub semnătura Preot. V. Godeanu un articol în care printre altele spune:

„Ca și celelalte materii de învățământ, sau obiecte de cunoștință, religia are și ea anumite izvoare, din care scoate învățăturile, adevărurile. Care este acest

temei? Este cartea sfântă — Biblia. Nu ne putem prezenta în fața catehumenilor noștri altfel decât cu Biblia în mână. După cum geograful explică elevilor după hărți, fizicianul și chimistul cu pârghii și eprubele, matematicianul cu numere, echer, compas, linii, tot așa teologul va lămurii adevărurile religiei creștine pe textele din sfânta Carte. În ea se găsește cuvântul lui Dumnezeu „folositor spre învățatură, spre muștrare, spre înțeleptire întru dreptate...“ (2 Timotei 3, 4).

Poate cineva cinsti, de bună credință, om de carte și cu disciplină științifică, să tăgăduiască ori să respingă un adevăr, fără a cerceta falsitatea ori netemeinicia lui? Nu, desigur! Ei bine, pentru a face pe tineri religioși, este foarte necesar ca ei să se informeze dela izvoare originale asupra temeiniciei dogmelor, învățăturilor. Să-i obișnuim cu lectura Bibliei.

Să-i învățăm să știe a căuta textele, a cunoaște împărțirea, cărțile scrise; să-i facem curioși în lectura acestei cărți, să-i facem să guste frumusețea și superioritatea morală a învățăturilor cuprinse în ea. Care este folosul moral din citirea Bibliei? Este acela că, omul cu simțul religios treaz, omul temător de Dumnezeu, care a luat cunoștință de voia lui Dumnezeu, de sfaturile și de chemarea lui, omul acesta, citind Biblia, devine un conștiincios; el se ferește a face răul și se străduiește și tinde să facă binele; omul acesta este demn de toată încrederea. Dacă am determinat un tânăr să citească Biblia, am câștigat una din cele mai grele bătălii!

Lecția care privește Revelația dumnezeiască și izvoarele sale folosește astfel tânărului și omului de mai târziu, deoarece el rămâne încredințat pentru toată viața că va găsi oricând în Biblie o carte de căpătâi, un îndreptar moral“.

Și acesta este un adevăr care nu poate fi tăgăduit. Biblia este „o carte de căpătâi, un îndreptar moral“. Ea este cartea de temelie a religiei creștine. „Biblia are o plinătate, o putere și o adâncime la cugetării, care este de neseecat. Cercetătorul Bibliei ar trebui să învețe a se apropia de ea în spiritul unuia care vrea să învețe. Noi să cercetăm paginile ei... în scopul de a cunoaște pe Dumne-

zeu. O adevărată cunoaștere a Bibliei poate fi câștigată numai prin ajutorul Spiritului: prin care a fost dat Cuvântul. Și pentru a dobândi această cunoștință noi trebuie să o trăim. Tot ce făgăduiește, să cerem... Numai atunci când Biblia este privită în felul acesta, va putea fi studiată cu folos. Studiul Bibliei cere cele mai mari eforturi și cugetarea cea mai încordată. După cum mineurul sapă în pământ după comoara de aur, tot cu atâta zel și stăruință trebuie să căutăm și noi comoara din Cuvântul lui Dumnezeu“.

Odată ce Cuvântul lui Dumnezeu va fi primit în inimă, „el se va dovedi ca o puternică stavilă împotriva ispitei“. Psalmistul spune: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătoiesc împotriva Ta“.

„Când este trezită o adevărată iubire pentru Biblie, iar cercetătorul începe să-și dea seama cât de vast este câmpul și cât de prețioasă este comoara, el va căuta să se folosească de orice ocazie spre a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu“, pentru ca prin cunoașterea acestui Cuvânt să ajungă la cunoașterea de Dumnezeu. Domnul Isus Hristos — când a fost ca om pe acest pământ — era un bun cunoscător al Scripturilor. Când a fost ispășit de diavolul, Cuvântul lui Dumnezeu a fost puternicul Lui scut împotriva ispitei. „Cercetați Scripturile“, este îndemnul, pentru că ele mărturisesc despre Dătătorul vieții. „Cuvântul Tău“ — zicea psalmistul David — „este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea“. (Ps. 119, 105).

Să prețuim Cartea Sfântă; să ne însușim divinele ei învățături morale, și mai ales să trăim aceste învățături care vor face din noi oameni mai buni, mai conștiincioși, oameni care ne vom feri de rău și vom căuta să facem numai binele, oameni demni de toată încrederea semenilor noștri care ne vor prețui. Dar, mai presus de toate acestea, trăind după cuvântul Sfințelor Scripturi, vom ajunge la o tot mai deplină cunoaștere de Dumnezeu, care va avea ca rezultat dobândirea vieții veșnice, făgăduită în dar, tuturor celor ce doresc s'o aibă.

Gh. Indricău

Educație și veghere

Serioase sunt răspunderile celor care poartă pe inimă, datoria sfântă de educatori, ca: părinți, învățători, profesori, pastori și îndrumători.

Nu e ușor lucru să fixezi în mintea și inima cuiva că — are o chemare și un rol — mai mare sau mai mic — în lumea în care trăiește.

Atribuția aceasta revine prin excelență, în sarcina celor luminați, amintiți mai sus, adică „educatorilor”.

Scopul educației este ca prin dezvoltarea facultăților fizice, morale și intelectuale să-l facă pe om să stea bine pregătit în fața oricărei situații ce vieța i le prezintă.

Pentru a se ajunge la educația dorită, în eforturile depuse se cere conștiință, energie, zel, iubire, înțelegere și răbdare nemărginită. O bună educație face pe om demn pentru poziția ce o are față de cer, familie și colectivitate.

Misiunea educatorului nu e terminată dacă nu e pecetluită învățătura cu cuvinte de foc ale unuia dintre cei mai destoinici educatori, care zice: „Numai ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii tăi și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor, copiilor tăi” Deut. 4, 9.

Veghează... ai grijă... fii cu luare aminte, — sunt cuvinte ce ar trebui să vibreze cu putere la urechea și inima urmașilor Domnului Isus Hristos.

Dacă **educația** prin dezvoltarea facultăților fizice morale și intelectuale are menirea să facă pe om demn pentru chemarea lui în lume... atunci **demnitatea** e suportul pe care stă rodul bunei educații... iar **vegherea** este controlul permanent prin care omul își păstrează echilibrul și valoarea.

Multe căderi au fost pricinuite din cauza lipsei de veghere... multe situații au fost pierdute și multe bunuri risipite. Istoria e plină de astfel de exemple.

Inzestrat cu facultăți superioare tuturor vietuitoarelor, omul, cu

educație **greu câștigată**, cade adesea în disgrăția lor prin fapte josnice din cauza lipsei de veghere asupra ființei lui.

Povestirea de mai jos ne ilustrează unul din nenumăratele cazuri în care omul și-a dovedit slăbiciunea, coborînd, spre rușinea lui, mai jos decât ființele care nu cuvântă.

Sfânt Cuvânt

*Sfânt Cuvânt ce'n astă lume
Ești vestit în lung și'n lat,
Dă-mi și mie-a ta lumină,
Să te-ascult neîncetat.*

*Tu ești vocea cea divină
A lui Dumnezeu din cer!...
Și pe orice om din lume
La vieață sfântă-l chemi.*

*Adevăr măreț ce'n lume,
Ești vestit în orice limbă,
Neschimbat din veșnicie;
Tu la toți le dai odihnă*

*Tu ești singura lumină
Și înveți pe mici și mari;
Ești puterea cea divină
Ce zdrobește inimi tari.*

*Sfânt Cuvânt ce'n astă lume
Ești vestit în lung și'n lat,
Tu ești soare pentru mine,
Eu te-ascult în veac de veac.*

I. Ghișoiu

„Un celebru director de circ, povestește despre una din experiențele interesante ale carierei sale:

„Aveam odată în serviciul meu un dresor de tigri, un om de o forță uriașă, care servise mult timp într'un regiment din India, și cunoștea bine obiceiurile și caracterul tigrilor.

Imi dresase trei tigri atât de bine încât aceștia ajunseră să facă figuri ne mai văzute, supu-

nându-se și ascultând întotdeauna de cuvântul lui, ca de pildă: se așeza în mijlocul lor, le lua labele și le cerceta unghiile să vadă dacă nu aveau vreo plesnitură, lucru ce, după cum se știe, nu-l prea suferă nici cea mai blândă pisică. Cei trei elevi ai lui sufereau însă și acest examen.

„Omul meu era de felul lui cumpătat, dar într'una din zile fu ademenit de prietenii lui și se îmbătă. Până atunci el nu a mai fost văzut beat. Cu toată starea lui de beție, nu uită, însă, de elevii lui sălbateci pe care-i iubea mult. Fendindu-se să fie văzut de cineva se strecură în cușca lor. Dar acolo îl cuprinse amețeala, căzu la pământ și adormi — Paznicii auzindu-l sforăind alergară să-l scoată din cușcă, însă fiarele îl impresurau ca pentru a-l apăra, temându-se, parcă, să nu facă cineva vreun rău prietenului lor care dormea. Atitudinea lor era pe cât de prietenoasă față de acesta, pe atât de dușmănoasă față de paznici. Ca să nu îndârjească mai rău pe tigri și prin aceasta să pricinuiască vreun rău colegului lor, paznicii s'au retras.

Dimineața grupul fu găsit la fel: omul în mijlocul lor, așa cum căzuse în amețeala beției iar cei trei tigri ca o gardă de jur împrejurului lui. Când se trezi, îl lăsară să se ridice și să iasă din cușcă, clătînându-se; dar după câteva ore când se întoarse și voi să repete cu ei obișnuitele exerciții se întâmplă un lucru ciudat: animalele nu mai voiau să dea ascultare omului care dăduse dovadă, în fața lor, de o asemenea slăbiciune. Orice încercare cu binele sau răul fură zadarnice, tigrii se împotriveau.

Imblânzitorul își pierduse toată influența și toată autoritatea. Până atunci el se impusese prin superioritatea puterii datorită inteligenței și demnității lui. Dar acum îl văzuse slab și ticălos. Când mai voi să se impună cu puterea, ei luară o atitudine atât de amenințătoare încât pentru a nu-și pune vieța în primejdie el fu schimbat dela serviciul lui, deși ca dresor, era iscusit și om de treabă”.

Veghează cu luare aminte asupra ta și asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale.

Aurelia Dănilă

Ritualul lăuzelor

din Vechiul Așezământ, este obligator și în Biserica Creștină ?

Unii credincioși întreabă: „Mai sunt femeile creștine obligate să păzească prescripțiile Vechiului Așezământ cu privire la curățirea lăuzelor după naștere? Trebuie să fie femeia considerată și astăzi necurată timp de 40 zile, dacă a născut un băiat și 80 zile, dacă a născut o fată? Este femeia lăuză, acum, în dispensațiunea Noului Așezământ oprită să atingă un lucru sfânt și de a merge la adunare în casa de rugăciune sau de a participa la Sfânta Cină, în această perioadă de 40 sau 80 de zile după naștere?”

Înainte de a răspunde la această întrebare, este necesar să examinăm în Biblie prescripția mozaică cu privire la curățirea femeilor după naștere. Acolo se spune: Citește Lev. 12, 1—8.

Faptul că la nașterea unui băiat femeia era considerată 40 de zile, și la nașterea unei fete era considerată 80 de zile ca fiind necurată, lasă de la început să se înțeleagă, că ritualul se îndeplinea nu din motive fizice sau medicale. Dacă obligația „**de a nu atinge lucruri sfinte**” și „**a nu merge la locașul de închinare**” ar fi motivată de anumite stări corporale fizice sau sanitare, diferența de timp în raport cu sexele, n'ar fi avut nici un rost, căci din punct de vedere fizic, sexul nu influențează asupra gradului de necurătenie al mamei.

Ritualul cerea apoi că după împlinirea zilelor de curățire a femeii, indiferent dacă copilul născut era băiat sau o fată, trebuia să aducă preotului la ușa cortului întâlnirii ca jertfă, un miel de un an pentru arderea de tot și un pui de porumbel sau o turturică pentru jertfa de ispășire. Preotul trebuia să le jertfească înaintea Domnului și să facă ispășire pentru femeia lăuză și astfel era curățită de curgerea sângelui.

Aceasta era legea pentru femeia care pe atunci năștea un băiat sau o fată.

Deci, cei ce pretind că lăuzele n'au voie să vie la adunare în casa de rugăciune și nici să ia parte la Sfânta Cină în durata de timp de 40 sau 80 de zile dela

nașterea unui copil, trebuie negreșit, în strictă legătură cu aceste termene să îndeplinească și celelalte obligații rituale și anume: Dacă s'a născut un băiat, „**în ziua a opta dela naștere, copilul să fie tăiat împrejur**”. Lev. 12, 3. 2) Când se vor împlini zilele curățirii ei, să aducă preotului, la ușa cortului întâlnirii, un miel de un an pentru arderea de tot și un pui de porumbel sau o turturică pentru jertfa de ispășire, altfel lăuza nu poate fi considerată curățită.

Este de la sine înțeles că această formalitate ceremonială era în strânsă legătură cu întreg sistemul ritual al sanctuarului pământesc. Necurătenia lăuzei este un simbol al păcatului în general, care a fost introdus în omenire prin neascultarea femeii dela început și aceste legi sau orândușeli pentru curățire serveau ca un puternic mijloc de educație spre menținerea pudorii și a cumpătării în viața conjugală. Prin circumciziune (tăierea împrejur) copilul de parte bărbătească era curățit de necurătenia dela naștere și consacrat Domnului în rădăcina vieții sale. Jertfele de curățire sau ispășire, după cum am arătat mai sus, erau aceleași pentru băieți și fete, o jertfă de ardere de tot, ca semn că noua viață a fost predată lui Dumnezeu, și o jertfă pentru păcat, dar care era în deosebi de mică, deoarece nu se aducea pentru un păcat propriu zis, ci pentru necurățire. Chiar și fecioara Maria, mama lui Isus, care deși concepuse prin Duhul Sfânt, n'a fost scutită de această jertfă de curățire. Luca 2, 21—24.

Atâta timp cât Sanctuarul pământesc cu toate serviciile ceremoniale și jertfele rituale stătea încă în picioare, și Iosif, Maria și Isus, ca membrii ai poporului Izrael, erau obligați să îndeplinească aceste rituri preînchipuitoare, care erau numai o asemănare a ființei lucrurilor, o umbră a lucrurilor viitoare, și care s'au împlinit în Isus, care ritualuri dela moartea Sa, a adevăratului Miel al lui Dumnezeu, nu mai sunt obligatorii, nu mai leagă conștiința celor ce

cred în Hristos și sunt curățiți de păcate prin sângele Său, jertfit ca preț de răscumpărare din sclavia păcatului.

Apostolul Pavel, tâlcuitorul prin excelență al simbolisticii legământului dintâi și al locașului pământesc de închinare, vorbind în general de toate poruncile privitoare la prescripțiile rituale, zice categoric: „**Aceasta era o asemănare pentru vremile de acum, când se aduc daruri și jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui.** Ele sunt doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta: și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Prea Sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfintește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic. S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” Ebr. 9, 9—14.

În noua dispensațiune a harului riturile simbolice și prescripțiile mozaice nu mai sunt valabile, s'au desființat și nu mai obligă pe nimeni la îndeplinirea lor. Astăzi, sângele lui Hristos, care S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, ne curățește cugetul nostru de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului celui viu.

Această regulă de credință a fost stabilită pentru Biserica lui Dumnezeu din toate timpurile și de pretutindeni cu ocazia tinerii primului sinod apostolic din Ierusalim, în primul veac al erei creștine. Chiar din primele zile ale creștinismului s'au ivit oameni care învățau pe frați și ziceau:

„Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți”. Și unii din tagma Fariseilor, care crezuseră, s'au ridicat și au zis: „că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise”. După ample discuțiuni asupra acestei chestiuni apostolii au formulat în unanimitate următoarea hotărâre a Bisericii:

„Căci s'a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi”. Fapte 15, 1. 2. 5. 6—11. 19. 20—29.

Având în vedere, deci, cele arătate mai sus, la întrebarea dacă lăuzele trebuie să mai păzească riturile mozaice din Lev. 12, 1—8 se răspunde cu un hotărât: **„Nu!”**

În consecință, nu este cazul, să se oprească surorile lăuze de a merge la serviciile religioase în casele de rugăciune sau de a le interzice a lua parte la Sfânta Cină. Aceste surori, ca și noi toți, nu pot fi curățite prin forme și ritualuri religioase, ci numai prin sângele și mijlocirea lui Isus Hristos, lucru care se poate realiza tocmai prin frecventarea regulată a adunărilor în casa de rugăciune și prin părtășia la corpul Lui, așa cum a rânduit El să fie la Sfânta Cină.

Dacă pe de o parte, din punct de vedere al mântuirii, Evanghelia lui Hristos desleagă femeile creștine de obligativitatea ritualului lăuzelor din Vechiul Așezământ, pe de altă parte, din punct de vedere al sănătății, știința medicală modernă, recomandă cu insistență observarea câtorva reguli fiziologice bine stabilite. Tratatele de medicină susțin că femeia lăuză nu este și nu trebuie considerată bolnavă. Ea este ca o operată, are plăgi de vindecat, de cicatrizat. Organismul unei femei lăuze este fragil, cu o rezistență scăzută datorită eforturilor suferite în timpul sarcinei și facerei. Ea trebuie supravegheată pentru a ajuta forțele fiziologice acolo unde sunt insuficiente. Femeia lăuză trebuie să păstreze repaos fizic, având nevoie și de multă liniște în acest timp, pentru vindecarea leziunilor suferite în timpul sarcinei și a evita complicațiunile. Se va interzice obiceiul de a fi vizitată imediat lăuza după naștere, căci pe lângă oboseala fizică și psihică lăuza sau copilul, având rezistența scăzută, pot fi infectați cu diferite boli contagioase. Vizitele constituie o plagă și sursă de complicații pentru mamă și copil. Ele trebuie interzise primele 10 zile. Primele 2—3 zile să stea liniștită în pat culcată pe spate. Apoi se poate mișca pe o lature sau alta, iar după 10 zile poate scobori din

pat. Va trebui să poarte centură sau să fie încinsă peste mijloc pentru evitarea căderii intestinelor. Scoborirea să se facă treptat. Lăuza să șadă mai întâi la marginea patului, a doua zi să se ridice din pat, să facă câțiva pași, apoi treptat mai mult mișcare. La două săptămâni părăsirea camerei. În a treia săptămână poate să se ocupe de treburile casnice. După 20 zile plimbări pe jos.

Dacă lăuza prezintă temperatură, peste 37 grade sau hemoragii, scoborirea din pat este interzisă.

Alimentația în primele 48 ore: ceai, lapte, griș, pureuri, compoturi, mai multe lichide. După 2 zile va trece treptat la o alimentație obișnuită, dar cât mai ușor digestibilă. Să se evite alcoolul și orice hrană grea. Va evita oboseala, durerea fizică, emoțiile, supraalimentația. Este bine să se evite munca excesivă a femeii, într'un timp excesiv de scurt în plină arșiță, fără a se ține seama de graviditate, adică de sarcină. De asemenea este bine ca femeia lăuză să aibă o alimentație suficientă.

Acestea sunt câteva reguli recomandate de medicina modernă femeilor lăuze, pentru refacerea organismului după naștere și menținerea neîntreruptă a sănătății și a fericirii casnice.

Petre P. Paulini

Credința și lucrările lui Dumnezeu

De memorizat: Ebrei 11, 3.

1. Ce se spune că este credința? Ebrei 11, 1.

Credința ne este înfățișată aci ca fiind atât de puternică și atât de vie încât persoana nu numai că se simte stăpână pe ceea ce încă nu a primit, dar ajunge chiar să poată pipăi puterea și încrederea pe care numai stăpânirea de fapt le poate da.

2. Ce au primit prin credință cei din vechime? Ebrei 11, 2.

O bună mărturie sau un bun raport. Tot ce facem este raportat. Ingerii dau mărturie cu privire la fiecare ființă vie. S'ar putea ca între oameni să avem un nume bun. Dar ce bine este să avem un bun raport al vieții noastre și în cer.

3. Ce înțelegem prin credință? Ebrei 11, 3. pr. p.

Găsim diferite traduceri. Aci unde se zice „lumea“ traducerea corectă este „lumile“. Unii zic „veacurile“, alții „universul“. Lucrarea aceasta este un mister înțeles numai prin credință.

4. Ce a făcut la început Dumnezeu? Gen. 1, 1.

În aceste cuvinte se descoperă un Dumnezeu atotputernic, vrednic de închinare.

5. Prin cine au fost făcute toate aceste lucruri? Col. 1, 13—16; Ioan 1, 1—3.

Domnul Isus Hristos a fost totdeauna Cel prin care S'a descoperit Dumnezeu. După cum cuvântul

vorbit este gândul făcut în stare de a fi auzit, tot astfel lucrarea mâinilor Sale este gândul lui Dumnezeu făcut în stare de a fi văzut.

6. Ce spune apostolul mai departe? Ebrei 11, 3. ult. p.

7. Cu? să ne închinăm? Apoc. 14, 7.

Oamenii se închină la multe feluri de zeități. Porunca ce ni se adresează din cer este să ne închinăm lui Dumnezeu. Solia ingerului întâiu ne îndreptează cu hotărâre atenția noastră la Geneva, și ne poruncește să ne închinăm Dumnezeului descoperit acolo.

8. Cum s'au făcut lucrurile? Ps. 33, 6. 9.

9. Ce întrebări puse odată Dumnezeu lui Iov? Iov 38, 4—7.

10. Ce altă întrebare mai pune Dumnezeu? Iov 38, 21.

11. În cât timp s'au făcut toate? Exodul 20, 8—11.

12. Cum confirmă Dumnezeu raportul despre lucrările Sale? Gen. 2, 4.

13. Ce întrebare pune Domnul Hristos? Luca 18, 8.

14. Cum se răspunde la întrebarea Domnului Hristos? Apoc. 14, 12.

Abel și Enoh

De memorizat: Ebrei 11, 6.

1. Ce a făcut ca jertfa lui Abel să fie mai bună decât a lui Cain? Ebr. 11, 4.

„Prin credință, a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain“. Abel a prins marele principiu al mântuirii. El s'a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între sufletul său și legătura sa cu Dumnezeu. El aduse jertfa junghiată, viețată sacrificială, recunoscând în felul acesta drepturile Legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, el privea la jertfa viitoare, Hristos murind pe crucea de pe Golgota, și punându-și încrederea în ispășirea care urma să fie făcută, acolo, a primit mărturia că este îndreptățit și că jertfa lui fusese primită“.

2. Care era lucrarea celor doi frați? Gen. 4, 2.

Nu era nimic rău în lucrarea lui Cain. Ca plugar el era în strânsă legătură cu natura și cu Dumnezeul naturii. Păcatul lui a fost că nu a dat pe față credință.

3. Ce s'a întâmplat în decursul timpului? Ce fel de jertfă a adus Cain? Ce fel a fost jertfa lui Abel? Pe care din jertfe a primit-o Dumnezeu? Gen. 4, 3. 4.

4. Ce a primit Abel prin credință? Cât de puternică este mărturia? Ebr. 11, 4. p. doua

Cuvântul care este apăsat mai tare aci este „prin credință“. Din original se vede clar că „prin ea“ se referă la „credință“ iar nu la „jertfă“; adică prin credință a căpătat el mărturia că este neprihănit. Credința lui Abel a atras mărturia de aprobare de la Dumnezeu. Credința aceasta s'a dat pe față în felul de jertfă pe care a adus-o.

„Ei cunoșteau măsurile luate pentru mântuirea omului și înțelegeau sistemul jertfelor pe care le rânduiseră Dumnezeu. Ei știau că prin jertfele acestea ei arătau credința în Mântuitorul pe care jertfele îl preînchipuiau“.

Cuvântul mărturiei îl aflăm și în versetul 2. și 5. Dumnezeu însuși a dat mărturie cu privire la dreptatea sau neprihănirea lui Abel, și mărturia aceasta sau raportul acesta a fost bun. În Mat. 23, 35. Domnul Hristos adaugă mărturia Sa numind pe Abel „dreptul Abel“ sau „neprihănitul Abel“, iar în Luca 11, 50. 51. este trecut în rândul prorocilor.

5. Cum s'a purtat Cain, pentru că Domnul n'a privit cu plăcere la jertfa lui? Ce i-a spus Dumnezeu? Gen. 4, 5—7.

Când Cain văzu, că jertfa lui este lepădată, se mânie pe Domnul și pe Abel; se mânie pentru că Domnul n'a primit ceea ce pune omul în loc pentru jertfa rânduită de Dumnezeu și se mânie pe fratele său pentru că el alesese să asculte de Dumnezeu. Fără a ține seama de faptul neascultării lui Cain față de

porunca dumnezeiască, Dumnezeu nu l-a părăsit, ci S'a plecat să stea de vorbă cu omul care se arătase atât de nepocăit. Și Domnul zise lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s'a posomorit fața? Printr'un înger trimis la el s'a dat înștiințarea: „Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă“. Alegerea era în puterea lui Cain. Dacă se încredea în meritele Mântuitorului făgăduit, și asculta de cerințele lui Dumnezeu, el urma să se bucure de favoarea Lui. Dar dacă stăruia în necredință și neascultare, nu avea de ce să se plângă că Dumnezeu l-a lepădat“.

6. Ce s'a întâmplat când Cain și Abel s'au aflat împreună pe câmp? Gen. 4, 8.

„Dar în loc de a-și recunoaște păcatul, Cain continuă să se plângă de nedreptatea lui Dumnezeu. Cu umilință, dar fără teamă și hotărît, Abel apără dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu.

El arată greșeala pe care o făcea Cain, și caută să-l lumineze că răul era în el... Toate acestea nu ajutară la altceva, decât ca furia lui să fie și mai aprinsă. În furia mâniei lui omorî pe fratele său“.

7. Cu toate că Abel este mort de multă vreme, ce se spune despre el? Ebrei 11, 4. ult. p.

Aceasta este în armonie cu cele spuse în Apocalips 14, 13 care cu toate că se poate aplica la un timp anumit, totuși cuprinde un principiu universal.

8. Ce raport scurt cu privire la Enoh ni se dă în Biblie? Gen. 5, 21—24.

„Despre Enoh stă scris că a trăit șasezeci și cinci de ani. În timpul anilor săi dela început, Enoh a iubit pe Dumnezeu, s'a temut de El, și a ținut poruncile Lui. Dar după nașterea primului său fiu, el a ajuns la o treaptă mai înaltă a experienței; el a fost atras într'o mai strânsă legătură cu Dumnezeu. Când văzu iubirea pe care copilul o avea față de tatăl său, încrederea lui neprefăcută în purtarea lui de grijă; când simți dorul adânc și cald al propriei sale inimi pentru întâiul său născut, el a învățat o învățătură scumpă cu privire la iubirea lui Dumnezeu față de om când a dat pe Fiul Său, și încrederea pe care copiii lui Dumnezeu o pot pune în Tatăl lor creștin. Iubirea nemărginită, necuprinsă a lui Dumnezeu dovedită prin Domnul Hristos, ajunse subiect al meditațiilor sale ziua și noaptea. Cu toată căldura sufletului său el caută să descopere iubirea aceea oamenilor în mijlocul cărora trăia.

„Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu n'a fost în viață, ci în toate îndatoririle vieții sale zilnice. El nu s'a călăuzit, despărțindu-se de lume cu totul, deoarece el avea de făcut în lume o lucrare pentru Dumnezeu. În familie cum și în legăturile lui cu oamenii, ca soț și ca tată, ca prieten, ca cetățean, el a fost un serv statornic și neclintit al lui Dumnezeu“.

9. Cum s'a făcut trecerea de pe pământ a lui Enoh altfel decât a celor mai mulți oameni? Ebr. 11, 5. pr. p.

„Timp de trei sute de ani, Enoh umblase după curăția sufletului, pentru a putea fi în armonie cu Cerul. Timp de trei sute de ani umblase cu Dumnezeu. În fiecare zi inima lui dorise după o legătură mai strânsă; viețuirea împreună ajunsese tot mai apropiată până când Dumnezeu l-a luat la Sine. El stătuse la pragul lumii veșnice, numai la un pas de țara celor mântuiți; iar acum porțile fiind deschise, umblarea împreună cu Dumnezeu, atâta timp săvârșită pe pământ, a mers mai departe, și el a trecut prin porțile cetății sfinte, — cel dintâi om care a intrat acolo“.

10. Ce mărturie a dat Dumnezeu cu privire la Enoh? Ebrei 11, 5. ult. p.

„Prin credință“, a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea... Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu“. În mijlocul unei lumi sortită de nelegiuirea ei la pieire, Enoh a dus o viață de o așa strânsă legătură cu Dumnezeu, că n'a fost lăsat să cadă sub puterea morții. Caracterul evlavios al acestui profet arată starea de sfințenie la care trebuie să ajungă cei răscumpărați la data celei de a doua venire a Domnului Hristos. Dar ca și Enoh, poporul lui Dumnezeu va umbla după curăție de inimă, și ascultare în totul de voința Lui, până vor ajunge să oglindească în afară chipul lui Hristos“.

11. Ce le trebuie oamenilor pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu? Ebrei 11, 6. pr. p.

Biblia arată în tot cuprinsul ei că credința e de cea mai mare însemnătate. 2 Cron. 20, 20; Marcu 1, 15; 11, 22; 16, 16; Luca 17, 19; Ioan 3, 16. 36.

12. Ce trebuie să creadă cel ce se apropie de Dumnezeu? Ebrei 11, 6. p. doua.

Lucrul acesta este atât de vădit încât nu putem vedea cum poate cineva să greșească în a nu admite că este adevărat.

13. Sub ce nume s'a descoperit Dumnezeu lui Moise? Exod 3, 14.

Dacă vorbirea dela Ebrei 11, 6 ar fi pusă la persoana întâia ar suna astfel: „Trebuie să creadă că Eu sunt“. „Eu sunt“ este Cel ce trăiește prin Sine însuși, Cel veșnic, neschimbător, care este și va fi pururea. Când ni se spune că cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este, nu trebuie să mărginim gândul numai la ideea că Dumnezeu există, ci că El este ce este, ceea ce cuprinde și caracterul Lui.

14. Care este al doilea lucru pe care trebuie să-l creadă cel care vine la Dumnezeu? Ebrei 11, 6. ult. p.

Aceasta nu înseamnă altceva decât că trebuie să credem că Dumnezeu este un Dumnezeu drept, că nu este indiferent la păcat sau la evlavie, ci este un cărmuitor moral, care ține socoteală, și că va răsplăti binele, și prin dreaptă deducție, că va pedepsi păcatul.

Abraam

De memorizat: Ebr. 11, 10.

1. Ce călătorie minunată este arătată ca întărind raportul biblic despre viața lui Abraam? Gen. 11, 31. 32.

Ur din Caldeea se afla în părțile de miazăzi ale Caldeei, pe valea bogată a Eufratului. O privire aruncată pe hartă ne arată că Haran era mult mai spre miazănoapte, aproape de hotarele Babiloniei. Terah

înseamnă „zăbavnic“. Terah a zăbovit în Haran și a murit acolo.

Aci ni se dă ceva mai mult decât un raport istoric; este chiar o tragedie spirituală. Terah a plecat să meargă în Canaan, dar a murit în Haran. Mulți pleacă și azi spre cer, dar nu vor ajunge acolo niciodată.

2. Ce poruncă se dădu lui Abraam? Ce făgăduințe i s'au dat? Gen. 12, 1—3.

„S'a dat lui Abraam făgăduința, foarte prețioasă pentru oamenii din vremea aceea, că va avea urmași nenunțat de mulți, și că ei vor ajunge un neam mare: „Voiu face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un neam mare, și vei fi o binecuvântare“. Iar la aceasta s'a adăugat asigurarea, mai scumpă decât oricare alta pentru moștenitorul credinței, că din urmașii lui trebuia să Se arate Mântuitorul omenirii: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“. Inșă, mai târziu, ca o condiție a împlinirii, trebuia să vină o încercare a credinței; se cerea un sacrificiu“.

3. Ce făcu Abraam? Din ce loc a plecat? Către care țări s'a îndreptat? Gen. 12, 4-5.

Terah pornise către țara Canaan; dar a murit în Haran. Pe de altă parte, Abraam a mers mai departe cu casnicii săi spre Canaan, „și au ajuns în țara Canaan“. La data aceea era în vârstă de 75 de ani, iar soția lui, Sara, era cu zece ani mai tânără...

„Chemarea cerească i s'a adresat de prima dată lui Abraam pe când locuia în „Ur din Caldeea“, de unde a plecat în Haran. Până aci l-a însoțit familia tatălui său; deoarece pe lângă închinarea la idoli ei se mai închinau și adevăratului Dumnezeu. Abraam rămase aci până la moartea lui Terah. Dar dela mormântul tatălui său glasul divin îl îndreptă să meargă mai departe. Fratele său Nahor, împreună cu casnicii lui rămaseră lângă casa și idolii lor. In afară de Sara, soția lui Abraam, numai Lot, fiul lui Haran, mort de multă vreme, alese să fie pârtaș la peregrinările patriarhului. Cu toate acestea numărul celor care au plecat din Mesopotamia era mare. Chiar pe vremea aceea Abraam avea turme și cirezi numeroase, bogăția orientală, și era înconjurat de un mare număr de servi și de ajutoare“.

4. Ce făcu Abraam prin credință? Ebrei 11, 8.

„Ascultarea din partea lui Abraam, fără a mai pune vreo întrebare, este una din dovezile cele mai vădite de credință ce se pot afla în Biblie. Pentru el credința era „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“. Sprijinindu-se pe făgăduința dumnezeiască, fără de cea mai slabă asigurare din afară că ea se va împlini, el părăsi casa, rudele și țara lui de naștere, și plecă, fără a ști încotro, pentru a merge acolo unde îl îndemna Dumnezeu“.

5. Ce făcu Abraam în țara străină unde merse? Ebrei 11, 9.

6. Ce aștepta el? Ebrei 11, 10.

In grecește se spune: „aștepta să primească“.

7. Ce vârstă avea Sara când s'a născut Isaac? Ebrei 11, 11; Gen. 17, 17.

Abraam și Sara erau amândoi bătrâni la nașterea lui Isaac. El a fost întradevăr un fiu al credinței.

„Când Abraam ajunse la vârsta de aproape „o sută de ani“ i s'a reînnoit făgăduința că va avea un fiu cu asigurarea că moștenitorul viitor va fi fiul Sarei“.

8. Cât de numeroasă trebuia să fie sămânța lui Abraam? Ebrei 11, 12; Gen. 22, 17.

9. Cum a murit „toți aceia“? Ce n'au căpătat ei? Cum le-au văzut? Ebrei 11, 13, pr. p.

10. Cum s'au socotit ei față de pământul acesta? Ebrei 11, 13, ult. p.

Ei n'au primit făgăduințele, ci numai le-au văzut de departe. Totuși, chiar dacă n'au primit făgăduințele, le-au văzut, au fost siguri de ele, le-au salutat, și au mărturisit că erau călători pe acest pământ.

11. Ce arată lămurit aceia care vorbesc în felul acesta? Ebrei 11, 14.

12. Unde merse Abraam din cauza foametei din Canaan? Gen. 12, 10.

Aceasta trebuie să fi fost o grea încercare pentru credința lui Abraam. Dumnezeu îi spuse să meargă în Canaan, o țară în care curgea lapte și miere. Dar în loc să fie o țară de felul acesta a venit foamete, iar Abraam a trebuit să plece.

13. Unde s'ar fi putut duce Abraam când s'a ivit foametea în Canaan? Ebrei 11, 15.

14. Ce patrie dorea Abraam și cei care îl însoțeau în peregrinaj? Care a fost atitudinea lui Dumnezeu față de o astfel de dorință, și ce pregătiri a făcut El pentru a o împlini? Ebrei 11, 16.

Abraam și Isaac

De memorizat: Ebrei 11, 17.

1. Ce gând avea Dumnezeu față de Abraam? Ce știa Dumnezeu că va face Abraam? Gen. 18, 18-19.

Dumnezeu era legat de Abraam. Dumnezeu vrea să dea lui Abraam un fiu, prin care să fie binecuvântate toate națiunile pământului. Planul lui Dumnezeu ar fi fost stricat dacă după ce ar fi dat lui Abraam un fiu, el nu ar fi fost în stare să scoată din el un adevărat creștin.

2. Ce a făcut Abraam prin credință? Ce promise el? Cum este numit Isaac? Ebrei 11, 17.

Abraam „a adus jertfă pe Isaac“. De fapt Isaac nu a fost jertfit, adică n'a murit pe altar. Cu toate acestea, Dumnezeu vorbește despre aceasta ca și cum

s'ar fi făcut. Abraam era gata să aducă jertfa, iar Isaac era gata să moară. Intr'o clipă el ar fi murit dacă nu mijlocea Dumnezeu.

3. Cât de adânc era unit Isaac cu făgăduința dată de Dumnezeu lui Abraam? Gen. 21, 12; Ebrei 11, 18.

Mărimea credinței lui Abraam se vede și mai lămurit când luăm seama la faptul că făgăduințele lui Dumnezeu atârnavă de Isaac. Dacă Isaac murea n'ar fi fost calea pe care să se poată împlini, prin Isaac, Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la sămânță; căci dacă murea Isaac ca tânăr nu putea să fie sămânță; prin urmare, nu numai că s'ar fi sfârșit cu sămânța lui Abraam despre care vorbise Dumnezeu, ci chiar și făgăduințele lui Dumnezeu nu s'ar fi putut împlini.

4. Cum aștepta Abraam ca Dumnezeu să rezolve problema? Ebrei 11, 19.

Abraam dovedi credința sa prin: 1) bunăvoința de a face ce poruncise Dumnezeu, cu toate că din punct de vedere omenesc aceasta ar fi distrus planul lui Dumnezeu privitor la sămânță; 2) credința că Dumnezeu trebuie să aibă un plan de ieșire din impas, și că dacă el își făcea partea sa și Dumnezeu urma să facă partea Lui; 3) credința în învierea din morți — o doctrină care pe vremea aceea nu crescuse și nu era crezută ca acum.

5. Ce descoperiri ni se fac în Sfânta Scriptură cu privire la viața spirituală a lui Isaac? Gen. 24, 63; 26, 13—22.

Abraam n'a desamăgit pe Dumnezeu, căci el nu a neglijat de a da lui Isaac atât învățătură cât și pildă în cele religioase. Il vedem de aceea cum în amurg se ruga și cugeta pe câmpie. Purtarea lui în legătură cu fântânile de asemenea arăta că el era un om gata să meargă cât de departe pentru a putea trăi în pace cu vecinii săi.

—6. Când fiii lui Isaac se făcură mari, ce a june fiecare din ei? Cum s'au împărțit simțămintele părinților? Gen. 25, 27. 28.

Isaac era un om bun dar nu chiar desăvârșit. El iubea pe Esau „pentru că mânca din vânatul lui“, pe când Rebeca iubea pe Iacob pentru că îi da ajutor în jurul casei. Aceasta dovedea că părinții făceau o deosebire în iubirea față de copiii lor, lucru pe care copiii n'au întârziat să-l simtă, și care cu timpul a dat naștere la ură între ei. Învățătura ar trebui să fie foarte limpede pentru părinții din zilele noastre.

7. În ce împrejurări cumpără Iacob dreptul de întâiu născut? Cât a prețuit Esau dreptul de întâiu născut? Gen. 25, 29—34.

„Esau nu avea plăcere pentru consacrare, și nicio înclinație către viața religioasă. Cererile care întovărășeau dreptul spiritual de întâiu născut, erau pentru el o restrângere nedorită. Legea lui Dumnezeu, care era condiția legământului divin cu Abraam, era socotită de Esau ca un jug al robiei.

8. Ce spuse Isaac fiului său mai mare Esau să facă? Cine auzi aceasta? Gen. 27, 1—5.

„Anii trecură, până când Isaac, bătrân și orb, așteptându-și moartea pe curând, se hotărî să nu mai amâie cu data binecuvântării fiului său. Dar cunoscând împotrivirea pe care i-o făcea Rebeca și Iacob, se hotărî să săvârșească în taină această ceremonie solemnă. Pentru că era obiceiul ca la un asemenea prilej să se dea o masă, patriarhul îndemnă pe Esau: „Du-te la câmp și adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare cum îmi place mie... ca să te binecuvințez sufletul meu înainte de a muri“.

„Rebeca ghici ce avea el de gând să facă. Ea era convinsă că aceasta era împotriva celor ce-i descoperise Dumnezeu ca fiind voia Lui. Isaac era în primejdia de a-și atrage neplăcerea lui Dumnezeu, și de al lipsi pe fiul lui cel mai mic de locul la care-l chemase Dumnezeu. Căutase în zadar să-l facă pe Isaac să înțeleagă de cuvânt, și se hotărî să folosească o stratagemă“.

9. Ce învăță mama pe Iacob să facă? Cum întâmpină ea împotrivirea lui? Gen. 27, 6—17.

„De abia plecase Esau după treburile sale, că Rebeca se și apucă să-și aducă planurile la îndeplinire. Spuse lui Iacob ce avusese loc, stăruiind că trebuie să se lucreze cu grabă pentru a împiedica darea binecuvântării pentru totdeauna fără putință de

schimbare, lui Esau. Il mai asigură pe fiul ei că dacă va face așa cum zice ea, lucrurile se vor împlini după cum făgăduise Dumnezeu. Iacob n'a consimțit cu grabă la planul propus de ea. Gândul că ar trebui să înșele pe tatăl său îl turbura foarte mult. Se temea că un astfel de păcat ar aduce un blestem în loc de binecuvântare. Ingrijorările acestea au fost însă biruite, și el se apucă să facă așa cum îi spusese mama lui. El nu avea de gând să spună vreo minciună directă, dar odată ajuns în fața tatălui său, i s'a părut că mersese prea departe pentru a mai da înapoi, și obțină prin înșelăciune binecuvântarea dorită“.

10. Povestește cum obțină Iacob binecuvântarea prin pretenții mincinoase. Gen. 27, 18—29.

Se poate că Iacob se hotărise să nu meargă atât de departe cu înșelăciunea cât a mers, dar odată ce începuse a trebui să stăruiască în ea. A mințit de trei ori — (vers. 19, 20, 24); pe lângă care a mai și făcut o minciună așa cum se spune în versetele 21, și 22, precum și în aceea că a dat tatălui său să mănânce carne de capră zicând că e vânat.

11. Când a înțeles că fusese înșelat, ce a făcut Isaac? Cu toate acestea ce hotărîre a luat cu privire la binecuvântare? Ce spuse cu privire la Esau? Gen. 27, 30—33. 38—40.

„Esau desprețuise binecuvântarea câtă vreme fusese la îndemână, dar voia să o aibă când o pierduse pentru totdeauna. Intreaga putere a naturii sale bătaioase și pasionate se trezi, iar durerea și furia lui erau îngrozitoare. El strigă, plângând cu amar: „Binecuvintează-mă și pe mine, tată!“ „N'ai păstrat nicio binecuvântare pentru mine?“ Dar făgăduința dată nu mai putea fi trăsă înapoi. Dreptul de întâiu născut pe care-l vânduse atât de nepăsător pe o mâncare, nu-l mai putea câștiga iarăși. „Pentru o mâncare“, pentru mulțumirea de o clipă a apetitului care nu fusese niciodată înfrânat, Esau și-a vândut moștenirea; dar când și-a dat seama de nebunia ce făcuse, a fost prea târziu ca să mai recâștige binecuvântarea. „Măcar că o cerea cu lacrimi, n'a putut s'o schimbe. Esau n'a fost lipsit de privilegiul de a căuta bunăvoința lui Dumnezeu prin pocăință; dar n'a mai putut afla mijloace de a recâștiga dreptul de întâiu născut. Durerea lui nu izbucnea din convingerea că făcuse un păcat; el nu dorea să se împace cu Dumnezeu. Ii părea rău de urmările păcatului său, nu de păcatul însuși“.

12. În ce cuvinte a fost întărită binecuvântarea dată lui Iacob? Gen. 28, 1—4.

„Tremurând de uimire și neliniște, bătrânul tată orb află de înșelăciunea căreia îi căzuse jertfă... Cu toate acestea i-a străfulgerat prin minte convingerea că mâna lui Dumnezeu făcuse să i se strice planurile, și îndeplinise chiar lucrurile acelea pe care el voise să le împiedice.. În timp ce pe buzele sale fuseseră cuvintele binecuvântării, el simțise Spiritul inspirației asupra sa: și acum știind toate împrejurările, el ratifică binecuvântarea rostită fără de voie asupra lui Iacob: „L-am binecuvântat. De aceea va rămâne binecuvântat“.

13. Cum a binecuvântat Isaac pe Iacob și pe Esau? Ebr. 11, 20.

Isaac a binecuvântat pe cei doi fii ai săi numai prin credință. Inima lui era cu totul pentru Esau, dar el a binecuvântat din toată inima pe Iacob, așa cum se spune în Geneza 28, 1—4.

Cultivarea și folosirea vocii

O voce bună poate mări efectul unei predici bune; dar accentul nu trebuie pus numai pe calitatea vocii, neglijând valoarea adevărilor de propovăduit.

Predicatorul să folosească la amvon tonul cel mai bun, și a-nume acela pe care-l întrebuintează într-o convorbire serioasă, când vestește Evanghelia. Să se evite vorbirea plictisitoare, monotona, adecă pe acelaș ton. Să se evite vorbirea pe ton de împrumut imitând pe alții, sau afectând. Indată ce nu vorbești pe tonul tău adevărat nu poți spera ca oamenii să creadă că spui adevărul.

Defectele de vorbire să fie îndreptate prin exercițiu. Să nu se vorbească pe nas sau din gât. Ultimul obicei e dăunător chiar și sănătății. Gura să se deschidă bine când se rostește cuvântul. Obiceiul unora de a nu pronunța pe „r” este ridicol.

Vorbiți totdeauna așa ca să vă poată auzi toți cei din sală. Destul de tare și destul de clar pentru a fi înțelese toate cuvintele. Vorbirea prea înceată e plictisitoare; prea repede, e obositoare. Respirația să fie făcută așa ca să nu se observe, ca și circulația sângelui.

Nu e nevoie ca predicatorul să strige pentru a fi mai bine înțeles. Prea mult sgomot asurzeste, produce ecouri și micșorează efectul predicii. Tăria glasului să fie reglată după mărimea camerei și numărul ascultătorilor. Caută să citești pe fața ascultătorilor și orientează-te după ei. Vorbește încet în camera bolnavului.

Nu vorbiți totdeauna pe acelaș ton. Vorbiți încet sau tare după cum vă simțiți îndemnați, în chip natural să vorbiți și nu vă luați după reguli artificiale. Nu vorbiți numai pentru a face impresie. Evitați artificiile. Vorbiți dela început clar și distinct. Glasul se va auzi cu atât mai departe cu cât va fi mai melodios. Nu e nevoie să lovim cu toată vehemența în pian, ci doar să atingem cu delicateță clapele sale. Incercați toate nuanțele: dela susurul cel dulce al zefirului până la sgomotul cel tare al furtunei.

Un medic scriind despre boli de gât și plămâni, declară între altele: „Vorbirea monotona este cu mult mai obositoare decât vorbirea în care tonul se schimbă mereu, căci în primul caz se încordează mereu aceeași mușchi, câtă vreme în al doilea caz lucrează diferiți mușchi în chip alternativ”.

Ruga

*Ascultă-mi Doamne, ruga,
Ce-o'nalt azi către Tine:
Al Tău Duh Sfânt trimete-L
Să locuiască'n mine.*

*O, Tată, dă-mi și mie,
Al Tău Dar făgăduit;
Trimete-L să rămână
Cu min'neconținut.*

*Nu mă lăsa orfan,
De-al Tău Mângâietor;
Trimete-L, ca pe vremuri,
Căci eu L-aștept cu dor.*

*El să-mi fie' nvățător,
Mereu în astă vieță;
Să mă facă să păzesc,
Ce Legea Ta mă'nvăț.*

Gh. Tudose

„A vorbi numai de 2 ori pe săptămână este foarte primejdios, dar a predica de 5 sau 6 ori pe săptămână este un lucru foarte sănătos, ba chiar de mai multe ori nu strică. Un zarzavagiu care ar striga numai odată pe săptămână în piață ar fi obosit, dar el strigă toată săptămâna și nu obosește. De aci s'ar putea lua învățătură.

Vocea să fie potrivită cu subiectul! Când vorbiți despre ceva trist nu e cazul să jubilați, iar când e cazul să vorbiți de ceva îmbucurător nu trebuie să vorbiți oftând.

Fiți naturali în vorbire. Felul vostru de vorbire este singurul

care îmbracă bine sentimentele și gândurile voastre. La o parte cu orice imitație înjositoare!

Siliți-vă de a disciplina vocea voastră! Nu vă dați înapoi dela niciun efort în privința aceasta, pentru că se zice cu drept cuvânt, că darurile cele mai minunate se dezvoltă și ajung la desăvârșire numai în urma unor exerciții necentenite. Gândiți-vă la un Michelangelo, care din cauza răvnei sale de a lucra nu a desbrăcat hainele sale timp de o săptămână; sau amintiți-vă de Händel, care a scobit clapele pianului său ca pe niște linguri, prin faptul că exersa atât de mult la el. Demostene a învățat să întrecă cu vocea sa zgomotul valurilor înjurătoare. Avem datoria cea sfântă să desăvârșim vocea noastră pe orice cale posibilă, pentru ca apoi să putem vesti cu cel mai mare succes Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Fiți în mod deosebit atenți la pronunțarea corectă a tuturor consonanțelor căci acestea dau cuvântului caracterul său specific. Exersați fără încetare până când veți ajunge acolo, încât să pronunțați fiecare consonanță așa cum se cuvine. Vocalele au sunetul lor propriu și de aceea nu e nevoie să fie pronunțate cu o deosebită atenție. Supuneți toate unei discipline severe până când veți stăpâni vocea voastră ca pe un cal bine dresat. Aveți nevoie de un piept lat, și de aceea trebuie să vă străduiți a ajunge acolo. Nu vorbiți cu mâinile în buzunarele vestei voastre, căci în felul acesta presați plămâni, ci trageți umerii înapoi când vorbiți. Nu vă plecați peste amvon când vorbiți și nu lăsați să vă cadă capul pe piept în timp ce predicați. Corpul trebuie să fie îndreptat în sus și nu în jos. La o parte cu gulerile cele strânse și cu tot ce ar împiedica aparatul nostru respirator. Rugați pe un prieten să vă descopere greșelile voastre sau fiți chiar recunoscători, dacă vă observă un adversar și apoi vă face o critică aspră. Indreptați defectele vocii voastre fără încetare, de altfel ar putea răsări de acolo obiceiuri rele. Nu socotiți nimic de

O datorie și un privilegiu

o însemnătate prea mică, dacă vă puteți mări în felul acesta eficacitatea voastră. Pe de altă parte însă nu puneți toată greutatea numai pe vocea și pe gesturile voastre. E ceva foarte rău când unii învață o săptămână întreagă o predică și o repetă mai ales în fața oglinzii. E mai plăcut un tânăr cu o purtare naturală, ba chiar necioplită, decât unul afectat și cu tendințe de a afișa nobleța sa.

Părinții ar trebui să aibe de timpuriu grijă de dantura copiilor lor, căci dinții stricați sunt o mare piedică pentru un orator. Un dentist a făcut odată următoarea observație: „Când lipsesc dinții de tot sau în parte atunci are loc o contractare a mușchilor feței și a gâtului și o defectare a organelor vocale, care stau în legătură cu dantura noastră. În cele din urmă se ivește o slăbire ca la un instrument muzical, la care s'a defectat o clapă. Vocea nu mai poate răsună în toată curățenia și puterea dacă vreunul dintre organele ei s'a defectat și pronunțarea devine greoaie. În asemenea cazuri vorbirea va cere eforturi mari din partea noastră”. În interesul chemării noastre trebuie să facem totul pentru a ameliora această situație. S'ar părea că dinții sunt de mică însemnătate, dar când e vorba de lucrarea noastră cea mare, nimic nu este fără importanță.

Și acum am ajuns la gât: **ingrijiiți-l cu atenție!** Ingrijiiți-vă înainte de predică, pentru ca să aveți gâtul liber și astfel să nu fiți siliți a vă tot drege glasul în timpul vorbirii. Să vă feriți de a vorbi ca și cum v'ar fi rămas ceva în gât, care nu poate să iasă. Mai bine scoateți aceea piedică imediat afară, pentru ca să nu faceți rău ascultătorilor voștri prin aceste sunete neplăcute.

Vor dispărea în cursul anilor toate dificultățile, pe care le-am avut la început din cauza vocii noastre și obiceiul va deveni a doua natură. Cei care sunt hotărâți, să nu se lase abătuți din calea lor; dacă va arde Cuvântul Domnului ca un foc în oasele lor, atunci vor învinge atât vorbirea defectuoasă cât și teama paralizatoare. Curaj, deci! Nu vă lăsați! Bunul Dumnezeu, natura și exercițiul vă vor ajuta.

Prelucrare

„Ochii tuturor nădăduesc în Tine și Tu le dai hrană la vreme. Îți deschizi mâna și satori după dorință tot ce are vieață”. Ps. 145, 15. 16.

Este dorința lui Dumnezeu ca copiii Săi să dea prin vieața lor în lume o bună dovadă despre împlinirea acestei făgăduințe. Poate că cei sănătoși pot să spună cu bucurie că Domnul le-a dăruit tot ce au avut nevoie în zile bune ca și în zile grele. Dar pot să spună tot așa bătrânii fără sprijin, bolnavii și cei lipsiți?

Oriunde este o comunitate, membrii ei trebuie să facă o lucrare credincioasă pentru cei lipsiți, bătrâni și bolnavi. Și dacă grija aceasta se va da pe față fără deosebire de credință, urmarea va fi că unii vor primi pe Hristos ca Mântuitor al lor.

Toate Comunitățile trebuie să aibă grijă de proprii lor bătrâni precum și de cei lipsiți. Iubirea noastră față de Dumnezeu trebuie să se dea pe față în săvârșirea binelui față de cei nevoiași și suferinzi, ai casei credincioșilor. Pentru nici un motiv nu trebuie trecuți cu vederea.

În grija și lucrarea pe care trebuie să o facem pentru cei lipsiți, bolnavi și bătrâni se află taina sau secretul bucuriei și al fericirii. Aceasta ne-o spune apostolul Pavel când scrie Corintenilor despre credincioșii din Macedonia care au luat parte la dăruirea unor ajutoare pentru biserica din Ierusalim. „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile din Macedonia. În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor este peste măsură de mare, și sărăcia lor lucie a dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s'au dat mai întâi pe ei însăși Domnului și apoi nouă prin voia lui Dumnezeu”. 2 Cor. 8, 1—6.

În Ierusalim fusese o mare foamete și Pavel știa că mulți creștini fusese împrăștiați și că cei ce rămăseseră erau în primejdie de a fi lipsiți de mila oamenilor expuși la vrăjmășii religioase. De aceea a îndemnat bisericile să trimeată ajutoare fraților din Ierusalim. Cele adunate de comunități au întrecut așteptările apostolului. Îndemnați de iubirea lui Hristos credincioșii au dat cu mână deschisă, și s'au umplut de bucurie că pot să exprime recunoștința lor față de Mântuitorul și iubirea față de frați. Sărăcia lor nu i-a împiedicat de a veni în ajutorul celor ce erau mai lipsiți decât ei și aceasta pentru că ei se dăduseră mai întâi pe ei însăși Domnului. Aceasta este adevărata temelie a iubirii potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Instituțiile pentru îngrijirea bătrânilor au partea lor bună, dar lucrul cel mai bun este că ei trebuie să se afle în mijlocul familiilor pentru ca acolo să li se poarte de grije. Membrii fiecărei familii trebuie să se îngrijească de rudele lor. Dacă lucrul acesta nu este cu putință, atunci aceasta este o datorie și un privilegiu al comunității. Toți cei care au Spiritul lui Hristos, vor privi pe cei slăbiți și îmbolnăviți cu un deosebit respect de duioșie.

Și eu știu

În cadrul concursului „Și eu știu” sunt de învățat pentru luna aceasta;

1. Câte capitole are fiecare Carte din Biblie?

2. 1 Corinteni 13.

Conlucrarea pe ogorul Domnului

Evanghelia, însemnează, veste bună. „O veste bună care vine de departe este ca un pahar de apă rece pentru sufletul însetat”. Prov. 25, 25.

Prima veste bună care a răsunat pe plaiurile acestei planete, după căderea în păcat a primilor noștri părinți, a fost aceea adusă de bunul Dumnezeu, că Domnul Hristos „sămânța femeii” va veni și va zdrobi capul șarpelui, adică al lui Satana prin care a fost adus păcatul pe lume. Gen. 3, 15. „Unde ești?” Acestea sunt cuvintele cu care Domnul Dumnezeu a apelat la omul pierdut ca să primească mântuirea care fusese pusă la cale chiar înainte de cădere. Efes. 11, 9. 10.

Dumnezeu a chemat lumea la existență și tot El o păstrează prin cuvântul puterii Sale. Faptul că Universul Său a fost întunecat prin introducerea păcatului prin călcarea legii și poruncilor Sale, a trezit interesul Său suprem, pentru salvarea din păcate a ființelor care fusese create după chipul și asemănarea Sa. Acesta a fost motivul pentru care Domnul a pus la cale serviciul de ispășire, de restaurare, adică de evanghelizare.

El este și acum angajat în această lucrare. „Tatăl Meu lucrează, până acum, și Eu lucrez”... Pentru Dumnezeu aceasta este lucrarea cea mai de seamă pe acest pământ. Tot ce a făcut și face bunul Dumnezeu este să aducă pe oameni la mântuirea prin Isus Hristos.

„Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia, căci Impărăția cerurilor este aproape”. Marcu 1, 14. 15. Acestea sunt cuvintele cu care Domnul Hristos a început lucrarea de Evanghelizare când a început să învețe pe oameni. „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”. Luca 19, 10.

Domnul Hristos a venit pe lume ca cel mai mare Evanghelist. A învățat pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu, și a pus temelii lucrării de mântuire cu propriul Său sacrificiu. Metodele Sale de lucru sunt simple, dar puternice și desăvârșite. El este

evanghelistul model. A vorbit și multimilor pe muntele numit al fericirilor, și când le-a hrănit în pustie cu pâine și pește, dar a vorbit și cu Nicodem singur în liniștea nopții, sau cu samariteanca în zăduful zilei la fântâna lui Iacob. Orice lucrare de adevărată evanghelizare își are începutul în El.

Deopotrivă cu Tatăl și cu Fiul, Duhul Sfânt, a treia persoană a Dumnezeirii este tot un evanghelist. După înălțarea Domnului Hristos la cer, El este acela care a venit în lume ca să aducă la îndeplinire lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu. El este acela care îndeamnă pe oameni să se împace cu Dumnezeu. El convinge inimile de păcat. Tot El face ca Hristos să ia chip în om prin nașterea din nou. El este locuitorul Domnului Hristos pe pământ. Ioan 14, 16. 17; 16, 8; 3, 5.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt autorii oricărei lucrări de evanghelizare. Ei dau însărcinarea adevăraților evangheliști și încununează străduințele lor cu roade bogate. Ei sunt izvorul vieții, al puterii și al înțelepciunii pentru toți cei care fac această lucrare.

Lucrarea de evanghelizare este o lucrare de împăcare a oamenilor cu Dumnezeu. „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu sine însăși”. Celor salvați prin credință în Isus Hristos, păcătoșilor mântuiți, Dumnezeu le face cinstea și onoarea de a-i chema să conlucreze cu Sine la mântuirea și a altor păcătoși. Aceasta este lucrarea cea mai măreață din tot universul (la care pot să aspire ființele omenesti, de a scăpa sufletele din ghiarele păcatului. Această lucrare a fost incredințată tuturor urmașilor lui Hristos. Și aceasta pentru ca toți să aibă părtașie cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt. Acest adevăr măreț este exprimat în cuvintele apostolului Pavel: „Noi dar suntem împuterniciți ai lui Hristos, și ca și cum Dumnezeu v'ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu”. 2 Cor. 5, 18—20.

Interesul cel mare al lui Dum-

nezeu este ca toți oamenii să ia cunoștință de solia Evangheliei. Ținta Sa cea mai înaltă este ca să caute și să mântuiască ce era pierdut. Aceasta este lucrarea care unește cerul cu pământul, prin aceea că duce oamenilor solia dragostei lui Dumnezeu arătată în Domnul Hristos. Solia aceasta cere de la cei păcătoși o întoarcere din toate căile lor rele la Dumnezeu, cu atât mai mult cere de la cei împreună lucrători cu Dumnezeu o vleață sfântă și fără prihană.

N. Gheorghită

Să fim sănătoși

Studiul care urmează este din cartea „Sănătatea Familiei”, capitolul: „Alimentația copilului și mai în vârstă”. Comandați această carte folositoare pe care vi-o puteți procura la prețul de 36 lei plus porto și ambalaj.

1. Care este cel mai bun lapte pentru sugaci?
2. Ce să facem cu laptele de vacă înainte de a-l da copilului?
3. Care este cel mai bun zahăr pentru copii?
4. Ai învățat cum se face supa de zarzavat?
5. Care ar trebui să fie grija noastră în ce privește folosirea dulciurilor?
6. Doar ce se poate da între mese unui copil mai mărișor?
7. În ce trebuie să constea grija cea mare a noastră față de bătrâni și bolnavi?
8. Când se folosește o alimentație lichidă?
9. Ce este o alimentație lichidă?
10. Ce este o alimentație semi-lichidă?
11. Căror bolnavi se dă ea?
12. Ce trebuie să evităm în legătură cu alimentația?
13. De ce alimentele trebuie prezentate în mod atrăgător și plăcut?
14. Ce grijă să avem în ce privește servirea porțiilor de mâncare?

Cugetări pentru ziua Domnului

2 Iulie

Filipeni 2, 15.

Scopul cel mare pentru care creștinii sunt convertiți și trăiesc în această lume, este ca să scoată pe păcătoși afară din foc. Dacă un creștin nu împrăstie lumina, ea se va stinge și sufletul său va fi învăluit în întuneric. Fiecare să țină sus și în cinste această candellă a sa ce licărește doar, și atunci Dumnezeu va turna untdelemn în ea ca să devină o torță strălucitoare.

9 Iulie

Ioan 17, 19.

Puțini cunosc din experiență ce însemnează o consacrare din toată inima. Domnul Hristos și-a consacrat viața pentru oameni într'un mod hotărât. El așteaptă din partea noastră o consacrare tot atât de hotărâtă pentru a putea ajuta astfel și la mântuirea semenilor noștri sinceri doritori după mântuire.

16 Iulie

Ioan 21, 15—17.

Adevărata iubire față de Dumnezeu trezește iubirea față de suflete și dorința de a le salva din păcate. Nu putem nădăjdui a vedea roade în această lucrare dacă

o facem dintr'un sentiment al datoriei, ci trebuie să iubim așa cum ne-a iubit El.

23 Iulie

1 Cor. 13, 8.

„Dragostea nu va pieri niciodată”. Creștinul trebuie să cultive o înfățișare atrăgătoare. El trebuie să fie bun, politicos, și mai presus de toate simpatic și iubitor. O înclinație egoistă, nedelicată, necurtenitoare nu va câștiga niciodată pe oameni.

Cei păcătoși ar fi mult ajutați dacă servii lui Dumnezeu s'ar apropia personal de ei cu amabilitate și cu inima înduioșată de iubirea lui Hristos.

30 Iulie

Marcu 1, 6; Ioan 19, 23. 24.

Toți aceia care nu sunt dispuși să lase la o parte podoabele nedolostitoare și îmbrăcămintea cerută de moda lipsită de modestie și rușine, nu vor avea puterea necesară pentru a ajuta altora să cunoască pe Hristos. Mândria, trufia, iubirea de lume, le au cei ușuratici și iubitori de sine. Dar ceea ce câștigă pe alții este caracterul nobil, plin de jertfire de sine și sfânt, ca al lui Isus, din launtrul nostru.

Unde stă scris

în Curierul Adventist Nr. 7?

1. Roșii ca purpura.
2. Inima să fie curată.
3. Creștini prizonieri de Roma păgână.
4. Să răsară soare-aprins.
5. Pune'n inima mea pace.
6. Cu haine de în.
7. Nu mă supăr.
8. Fiți plini de Duh.
9. Vestesc pe Domnul.
10. Ferice făcătorii de pace.
11. Împlinirea cu credințioșie a datoriei.
12. Grăunte de praf.
13. Mă veți găsi.
14. Frumos străluce chip de cherubimi.

15. Duhul Sfânt îți încălzește sufletul.

16. Citește cu atenție.

17. Facerea datoriei.

18. El mustră păcatul.

19. Curățirea de păcat.

20. Orizonturi sfinte.

21. Inima va fi renăscută.

Rugăciunea de dimineață

Argel — Câmpulung Bucovina:
Octavian Biroș 60 texte.

Biblia pe dinafară

Următoarele persoane din Comunitatea Argel — Câmpulung Bucovina, au început să învețe capitole din Biblie pe dinafară: Semco Gheorghe, Apocalips 1; Comareța Mihai, Matei 24.

Indemnă însă pe toți aceia care vor să învețe părți din Biblie pe dinafară să ia parte la concursul ce a început sub titlul: „Și eu știu”.

V. Florescu

Compozitorii noștri

Dumnezeu a dat oamenilor diferite daruri și printre acestea un loc de frunte îl ocupă și darul muzicii.

O bucurie deosebită am avut când, la Concursul de muzică religioasă organizat de Cultul adventist de ziua a Șaptea în rândurile membrilor Comunităților sale, am văzut cum mai mulți frați s'au și grăbit a ne trimete un număr din lucrările lor originale, inspirate de Dumnezeu spre slava numelui Său.

Dăm mai jos numele acestor compozitori muzicali ai noștri, grupați după felul compoziției și în ordinea alfabetică:

Cor și orchestră:

Foarte bine: Gehann Horst.

Cor și pian:

Foarte bine: Hermann Otto, Moldovan Wilhelm.

Cor:

Foarte bine: Bolosin Teodor, Cazan Petre, Popp Alexandru.

Bine: Zechici Lucian.

Fie ca bunul Dumnezeu să binecuvinteze în mod îmbelșugat darul ce El l-a încredințat celor amintiți mai sus, spre a-l folosi pentru proslăvirea Celui răstignit pe crucea de pe Golgota spre mântuirea noastră.

V. Florescu

Corneliu și Petru

Fapte 10, 4.

În cetatea Cezareei, pe coasta mării, se găseau mulți ostași romani. Acești soldați erau împărțiți în grupe de câte o sută de oameni. Conducătorul unei asemenea grupe era numit sutăș, sau centurion. Unul dintre aceștia se numea Corneliu și în grupa lui avea o sută de ostași.

Corneliu era un om bun „și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa (familia) lui“. El nu era Iudeu și fusese crescut în religia păgână, dar aflase ceva despre adevăratul Dumnezeu și căuta să se închine, renunțând la închinarea la idoli. Corneliu avea o inimă bună, căci lui îi era milă de săraci și le dădea multe ajutoare.

Intr-o după amiază, pe la ora trei, pe când Corneliu se ruga, el văzu „pe un înger al Domnului că a intrat la el, și i-a zis: „Cornelie!“ Corneliu s'a uitat țintă la el, s'a înfricoșat, și a răspuns: „Ce este, Doamne?“ „Îngerul răspunse zicând: „Rugăciunile și milosteniile (darurile făcute săracilor) tale s'a suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimete acum niște oameni la Iope, și chiamă pe Simon, zis și Petru. El găzduște la un om, numit Simon Tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci“. Îngerul dădu îndrumări lămurite. El chiar spuse lucrarea pe care o făcea omul la care trăia Petru. Domnul ne cunoaște bine pe fiecare dintre noi. El știe numele și cunoaște casa unde locuim și adresa fiecăruia.

Asemenea unui bun ostaș, Corneliu ascultă imediat și întocmai. „Cum a plecat îngerul, care vorbise cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale, și un ostaș cucernic

din aceia care-i slujea în tot timpul; și, după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope“.

Nu avem de ce să ne mirăm aflând că și Petru primise îndrumări din partea Domnului; căci atunci când Dumnezeu trimite pe cineva la altul după ajutor, El pregătește pe acesta din urmă să dea ajutorul. Diferențele părții ale planului său se potrivesc atunci când ele vin laolaltă.

În ziua următoare, pe când oamenii trimiși de Corneliu se apropia de Iope, Petru se urca pe scara din afară a casei lui Simon tăbăcarul spre a se sui pe acoperișul neted unde era liniște. El dorea să fie singur spre a se ruga. Era ora prânzului și lui Petru i se făcuse tare foame. În timp ce se pregătea mâncarea, avu loc un lucru ciudat. Petru pierdu din vedere lucrurile din jurul lui, și „a văzut cerul deschis, și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborîndu-se și slobozindu-se în jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târitoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: „Petre, scoală-te, taie și mănâncă“.

Deși lui Petru îi era tare foame, el nu se putea gândi să mănânce ceva din aceste lucruri pe care totdeauna le socotise ca necurate pentru mâncare. De aceea el răspunse: „Nicidecum Doamne, căci niciodată n'am mâncat ceva spurcat sau necurat“. Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: „Ce a curățit Dumnezeu să nu numești spurcat“, aceasta s'a făcut de trei ori, și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer“.

Petru a fost foarte mult neliniștit din pricina acestei viziuni, el gândea că Domnul vrea să-i dea o învățătură pe care el nu o înțelegea. Pe când gândea la aceasta, iată că

oamenii trimiși de Corneliu, întrebând de casa lui Simon, au stătut la poartă, și au întrebat cu glas tare dacă Simon, zis și Petru, găzduiește acolo“.

Spiritul Sfânt zise lui Petru: „Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te, și du-te cu ei, fără șovăire, căci Eu i-am trimis“. Petru deci s'a coborât, și a zis oamenilor acelora: „Eu sunt acela, pe care-l căutați; ce pricină vă aduce?“

Ei au răspuns: „Sutașul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu, printr'un înger sfânt, să te cheme în casa lui, și să audă cuvintele, pe care i le vei spune“. Petru știa că chiar Iudeii din Ierusalim care crezuseră în Isus îl vor învinui dacă va merge în casa lui Corneliu.

Însă Petru înțelesese că trebuie să asculte de cuvintele Spiritului Sfânt. De aceea el pofti în casă pe cei trei bărbați și ei rămaseră acolo peste noapte. În dimineața următoare el porni cu ei spre Cezarea, luând cu el șase frați Iudei din Iope spre a fi martori la tot ce va vorbi și se va face.

Vedenia cu fața de masă plină de animale nu avea de scop să învețe pe Petru ce trebuie să mănânce. Petru trebuia să învețe a nu disprețui pe cei dintre Neamuri, și nici să numească pe careva spurcat sau necurat. El trebuia să fie pregătit a duce Evanghelia la Neamuri, căci Isus murise atât pentru aceștia cât și pentru Iudei. Ca un Roman, cum era Corneliu, să primească pe Isus avea să fie de foarte mare importanță în vremea aceea, și avea să dea o învățătură atât iudeilor cât și celor dintre Neamuri. (Fapte 10, 1—23).

Evanghelia se vestește neamurilor

Fapte 10, 34.

Petru și șase dintre frații din Iope au mers cu oamenii trimiși de Corneliu în drumul lor înapoi la Cezarea. Au călătorit o zi întreagă. În după amiaza zilei au ajuns în cetatea aceasta. „Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii de aproape pe care-i chemase“. Sutașul roman fusese atât de sigur că îi vorbise Dumnezeu și că Petru va veni, încât invitase rudele și prietenii săi la el acasă ca și ei să poată afla veștile cele bune ale mântuirii.

Corneliu nu privea pe Petru ca pe un simplu vizitator, ci ca unul trimis la el de Dumnezeu. „Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s'a aruncat la picioarele lui, și i s'a închinat“. Petru s'a tras înapoi îngrozit din fața acestei fapte a sutașului, căci știa că nu i se cuvine închinare, și aplecându-se în grabă ridică pe sutaș și-i zise: „Scoală-te, și eu sunt om“. Și vorbind cu el, a intrat în casă, și a găsit adunați pe mulți“.

După ce Petru a fost prezentat prietenilor lui Corneliu, el zise: „Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat. De aceea am venit fără cârtire când m'ați chemat; vă întreb dar, cu ce gând ați trimis după mine?“ Cuvintele lui Petru arată lămurit că el învățase însemnătatea viziunii pe care o avusese pe acoperișul casei.

El știa acum că trebuie să iubească nu numai pe Iudei, ci pe

toți oamenii, așa cum făcuse Isus. Niciodată mai înainte el nu înțelesese iubirea Mântuitorului pentru toți oamenii și că El își dăduse viața pentru orice om.

Ca răspuns la întrebarea lui Petru de ce trimisese după el, Corneliu îi spuse că un înger în vestminte strălucitoare i se arătase și-i spusese să trimeată după Petru, dându-i în același timp și îndrumări exacte spre a ști unde să-l găsească. Apoi Corneliu mai spuse: „Am trimis îndată la tine, și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui“.

„Atunci Petru a început să vorbească, și a zis: „In adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor“, ci că orice om care se teme de El, și trăiește în neprihănire este primit de Dumnezeu. Apoi Petru le aminti că desigur ei auzise despre prima parte a vieții lui Isus, și că atunci când ajunsese la vârsta de bărbat El fusese botezat de Ioan și începuse să predice.

Petru putea să le spună ce văzuse chiar el, căci el însuși fusese cu Isus împreună când făcuse atâtea fapte de bine și vindecase pe bolnavi. El le spuse că Isus era Fiul lui Dumnezeu și cum fusese pironit pe cruce; cum fusese pus în mormânt și cum după trei zile Dumnezeu Il înviase dintre morți, și că el și alți apostoli Il văzuse, vorbise, cu El, și mâncase cu El după ieșirea lui din mormânt.

Apoi Petru le arătă ce scrisese profeții că avea să facă Fiul lui Dumnezeu și le dovedi că Isus era Acela spre care priveau ei și că toți care vor crede în El vor primi iertarea păcatelor. Aceste vești ale Evangheliei aduseră mare bucurie lui Corneliu și prietenilor lui.

„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S'a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul“. În ziua de Rusalii, când Spiritul Sfânt veni asupra apostolilor, ei au fost în stare să vestească Evanghelia în limbi pe care nu le învățase niciodată. Acum acești credincioși dintre Neamuri primiră aceeași binecuvântare.

Când Petru văzu că Domnul dădea credincioșilor dintre Neamuri aceeași experiență ca și Iudeilor, zise: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi? Și a poruncit ca să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos“.

Locuitorii din Cezarea au cerut după aceea lui Petru să mai rămână câțva timp cu ei, și el rămase. Incepând din clipa aceea, o mare lucrare s'a săvârșit în acea cetate, și mulți au fost conduși să creadă în Isus. În această lume întunecată de păcat sunt multe suflete prețioase către care Domnul îndrumă pașii solilor Săi, așa după cum a călăuzit pe Petru din Iope la Corneliu din Cezarea. (Fapte 10, 24—28).

Petru își istorisește experiența — Evanghelia ajunge la Antiohia

Fapte 11, 21.

Deși Ierusalimul era la vreo optzeci de Km. de Cezarea, la scurt timp ucenicii de acolo auziră că unii dintre Neamurile din cetatea păgână auzise despre Isus și crezuse în El. Totuși vestea aceasta nu i-a bucurat, și ei gândeau că Petru ar fi făcut un lucru rău că

vizitase pe Corneliu și mâncase împreună cu Neamurile. Ei simțeau la fel cum simțise și Petru mai înainte de a fi avut viziunea de pe acoperișul casei. Ei aveau nevoie de o mai mare măsură a iubirii lui Isus în inimile lor, pentru a fi în stare să iubească pe oamenii de toate neamurile.

Când Petru se întoarse la Ierusalim, frații de acolo îl învinuiră pentru cele ce făcuse. Pentru a-i ajuta să înțeleagă, Petru o luă dela capăt și le spuse întreaga întâmplare: cum fusese în rugăciune la Iope; cum văzuse fața de masă întinsă și plină de dobitoace, păsări și târitoare; cum auzise glasul zi-

când: „Petre, scoală-te, taie și mânâncă“; cum răspunse el: „Nicidecum, Doamne, căci niciodată n'am mâncat ceva spurcat sau necurat“; cum glasul îi spusese de trei ori: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat“.

Apoi Petru le spuse cum trei oameni (din partea lui Corneliu) au întrebat de el și cum Spiritul Sfânt l-a îndemnat să meargă cu ei. El arată pe cei șase frați și spuse că ei au mers cu el; spuse cum Corneliu fusese vizitat de un înger, care îi zise: „Trimete la Iope, și chiamă pe Simon, zis și Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta“; și cum Spiritul Sfânt venise asupra celor dintre Neamuri pe când el le predica.

Apoi Petru zise: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?“ Când auziră toate aceste lucruri, ucenicii și credincioșii nu mai putură să-l învinuiască și începură să slăvească pe Dumnezeu zicând: „Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viață“.

Biserica din Ierusalim se găsea în mari greutăți deoarece mai marii preoților și bătrânii iudeilor căutau să omoare pe toți care credeau în

Isus. Pentru a-și scăpa viața, mulți părăsise Ierusalimul și se duseră în alte cetăți. Unii călătoriră așa de departe încât „au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvântul numai iudeilor“.

Unii dintre aceștia care se împrăștiară, veniră din insula Cipru și din cetatea Cirene din Africa. Când ajunseră în Antiohia ei „au vorbit și Grecilor (Neamurilor), și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era cu ei, și un mare număr de oameni au crezut și s'au întors la Domnul.

„Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el, și a văzut harul lui Dumnezeu, s'a bucurat“. Barnaba încurajă pe noii credincioși din Antiohia, căci el „era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință. Și destul de mult norod s'a adăos la Domnul“.

Lucrarea din Antiohia crescuse așa de repede încât Barnaba simți nevoia unui ajutor. Cine era mai potrivit pentru acest loc decât Saul, bărbatul pregătit în mod special de Dumnezeu să ducă Evanghelia la Neamuri? Barnaba se gândi la el și porni spre Tars, la distanță de

120 km. să-l caute. Cu câțiva timp mai înainte, Saul se dusesese în orașul lui de naștere, Tars, spre a scăpa din Ierusalim.

Când Barnaba găsi pe Saul, „l-a adus la Antiohia. Un an întreg, au luat parte la adunările Bisericii, și au învățat pe mulți oameni“. La Antiohia pentru prima dată urmașii lui Hristos au fost numiți *creștini*, și toți care de atunci încolo cred în El sunt la fel numiți cu acest nume minunat de frumos. (Fap. 11).

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.

Apare sub conducerea

unui comitet de redacție

Redacția și Administrația

București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

Anul XXVII Nr. 8. — Iulie 1949

